

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Pedagogická fakulta

DIPLOMOVÁ PRÁCE
(bakalářská)

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
PEDAGOGICKÁ FAKULTA
KATEDRA TĚLESNÉ VÝCHOVY A SPORTU

Hodnocení horolezeckých výstupových cest
v Jihočeské oblasti

Diplomová práce
(bakalářská)

Autor: Petr Altman
Studijní obor: Tělesná výchova a sport
Vedoucí práce: doc. PaedDr. Emil Řepka, CSc.
České Budějovice 2008

UNIVERSITY OF SOUTH BOHEMIA ČESKÉ BUDĚJOVICE
PEDAGOGICAL FACULTY
DEPARTMENT OF SPORTS STUDIES

Evaluation of climbing routes in South Bohemia

Diploma work
(Bachelor theses)

Author: Petr Altman
Field of study: Tělesná výchova a sport
Supervisor: doc. PaedDr. Emil Řepka, CSc.
České Budějovice 2008

Bibliografická identifikace

Jméno a příjmení autora: Petr Altman

Název bakalářské práce: Hodnocení horolezeckých výstupových cest v Jihočeské oblasti

Pracoviště: Katedra tělesné výchovy a sportu

Vedoucí práce: doc. PaedDr. Emil Řepka, CSc.

Rok obhajoby: 2008

Abstrakt: Tato práce se zabývá zmapováním a hodnocením všech lezeckých cest v jihočeské skalní oblasti Jickovice. První část se specializuje na lezení jako takové a na klasifikaci výstupů v lezení, jejich srovnání a použití ve světě. Druhá část je zaměřena na popis oblasti a zjišťování správné klasifikace výstupů pomocí hodnotící metody a hodnotícího týmu. Byl vypracován ucelený seznam všech cest s popisem a grafickým záznamem u kterého jsem zjišťoval a vyhodnocoval obtížnost výstupů v oblasti a využití cest pro všechny výkonnostní kategorie horolezců.

Klíčová slova: horolezectví, lezení, hodnocení, cesty, klasifikace, oblast, obtížnost výstupu, horolezecký materiál

Bibliographical identification

Autor's first name and surname: Petr Altman

Title of the master thesis: Evaluation of climbing routes in South Bohemia

Department: Katedra tělesné výchovy a sportu

Supervisor: doc. PaedDr. Emil Řepka, CSc.

The year of presentation: 2008

Abstract: The thesis is dealing with assessment and monitoring of South Bohemian climbing area Jickovice. It has two parts. First one is dealing with climbing itself, classification of climbing routes and the comparison with climbing in other countries. Second part is describing climbing area itself and it focuses on correct classification of all climbing routes in the area using method of evaluation and evaluating team. I have produced a complete list of all climbing routes with verbal a graphic description. My main job was to determine grades of all climbing routes in Jickovice area bearing in mind its utilization by all levels of sport climbers.

Keywords: Climbing, mountaineering, evaluation, climbing routes, classification, climbing area, grades of climbing, climbing equipment

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s odbornou pomocí doc. PaedDr. Emila Řepky, CSc., uvedl všechny použité literární a odborné zdroje a řídil se zásadami vědecké etiky.

Prohlašuji, že v souladu s § 47 zákona č. 111/1998 Sb. platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě – v úpravě vzniklé vypuštěním vyznačených částí archivovaných pedagogickou fakultou elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách.

V Českých Budějovicích dne.....

Petr Altman

Děkuji doc. PaedDr. Emilu Řepkovi, CSc. za pomoc a cenné rady, které mi poskytl při zpracování závěrečné písemné práce. Dále bych rád poděkoval celému hodnotícímu týmu za spolupráci při získávání informací a obtížnostních hodnot.

Obsah:

1. Úvod.....	19
2. Teoretická část.....	10
2.1. Cíle práce.....	10
2.2. Základní poznatky o horolezectví.....	10
2.2.1. Horolezecká terminologie.....	10
2.2.2. Horolezecká výbava.....	11
2.2.3. Zásady bezpečného lezení.....	15
2.2.4. Horolezecká obtížnost.....	16
2.2.5. Vznik a vývoj skalního lezení.....	16
2.3. Přehled používaných stupnic ve sportovním lezení.....	18
2.3.1. Stupnice UIAA.....	18
2.3.2. Francouzská klasifikační stupnice.....	20
2.3.3. Britská klasifikační stupnice.....	20
2.3.4. Americká klasifikační stupnice.....	21
2.3.5. Saská a Česká pískařská stupnice.....	21
2.3.6. Australská klasifikační stupnice.....	22
2.3.7. Ruská klasifikační stupnice.....	22
2.4. Srovnání nejrozšířenějších klasifikačních stupnic.....	23
3. Praktická část.....	24
3.1. Použité metody a hodnotící tým.....	24
3.2. Obec Jickovice.....	26
3.3. Skalní oblast Jickovice.....	28
3.3.1. Stručná historie oblasti.....	28
3.3.2. Přístup ke skalám.....	29
3.3.3. Použité symboly a značky.....	30
3.3.4. Důležité informace o oblasti.....	30
3.4. Výsledky a diskuse – hodnocení oblasti.....	31
3.4.1. Hlavní oblast – Buchtičky.....	31
3.4.2. Hlavní oblast – Levá.....	32
3.4.3. Hlavní oblast – Patro.....	35
3.4.4. Hlavní oblast – Střední část.....	36
3.4.5. Hlavní oblast – Pravá část.....	38

3.4.6. Příbramský sektor – Brčoun.....	40
3.4.7. Amfiteátr.....	41
3.4.8. Sloní zadek – Jelení bok.....	43
3.5. Hodnocení cest a jejich obtížností.....	45
4. Závěr.....	47
5. Referenční seznam pramenů a literatury.....	48

1. Úvod

Horolezectví je sport, který by neměl sloužit jen k podání sportovního výkonu, ale je důležitý pro formování člověka, pobavení, odreagování, měl by přinést požitky z krásy přírody těm, kteří ho provozují a také příležitost naučit se novým věcem a dobrý důvod objevovat neznámá území, ať už v nejbližším okolí nebo i dále.

Na základě statistických průzkumů zaměřených na popularitu lezeckého sportu, dosahuje zájem o tento sport každoročního celosvětového nárůstu 9 %. Díky atraktivnosti tohoto sportu, rozvoji a v dnešní době samozřejmě už i bezpečnosti, se stalo lezení v posledním desetiletí v České republice jednou z nejvíce se rozvíjejících sportovních disciplín. S rozvojem lezení nedochází jen k zvětšení počtu lidí, kteří se tomuto sportu věnují, ale také se u nás stále objevují nové lezecké možnosti v podobě přírodních skalních oblastí, nových výstupových cest a oblastí starších, které se omlazují. Problémem je, že k nim chybí ucelené informace s přehledným grafickým zpracováním a správným metodickým popisem cest a okolí. Často jim také chybí základní údaje o oblasti, hodnoty jsou ve starém klasifikačním stylu, který už několik let neodpovídá evropskému standardu a skutečné obtížnosti na skále.

Proto jsme pro mou bakalářskou práci vybrali téma hodnocení horolezeckých cest v Jihočeské oblasti. K vybrání tohoto tématu mě přivedlo především to, že se již 12 let aktivně věnuji horolezectví, byl jsem u objevení této oblasti, patří mi v ní i několik prvovýstupů a zhotovených cest a považuji jí za svou domovskou. Rozhodli jsem se, že s touto oblastí seznámím širokou horolezeckou veřejnost a hlavně jí podám ucelené, přesné a odborné informace, které jim umožní správný výběr cest a orientaci v nich a tím přispějí i k bezpečnosti tohoto sportu a jeho rozvoji.

2. Teoretická část

2.1. Cíl práce

Cílem této bakalářské práce je vyhodnocení a zmapování všech lezeckých cest v jihočeské skalní oblasti Jickovice. V práci bude zahrnuté kompletní hodnocení všech cest v oblasti s popisem včetně grafického zpracování. Bude zpracována historie lezení, obecné informace o horolezectví a materiálu, hodnocení lezení, klasifikační obtížnostní tabulky a podklady vhodné pro další využití a následnou publikaci. Z tohoto důvodu budou v práci zachovány určité části a to hlavně grafické zpracování cest v podobě vhodné pro tyto účely. Dále si tato práce klade za cíl poukázat na problém v nepřesnosti a neucelenosti v hodnocení lezeckých cest v jiných Českých oblastech.

2.2. Základní poznatky o horolezectví

„V životě lidí moderní doby nabývají stále větší důležitost tzv. zájmové činnosti, které nezbytně doplňují práci. Jednou z takových činností je horolezectví.“ (Procházka et al., 1990, 7). Pokud se chceme věnovat horolezectví či jiné lezecké disciplíně musíme znát a hlavně ovládat určité důležité poznatky, které se týkají terminologie, vybavení, techniky, obtížnosti a popřípadě i historie lezení.

2.2.1. Horolezecké názvosloví

Horolezectví

Horolezectví je pohybová sportovní činnost v terénu, ve kterém jsme v důsledku prudkého, kolmého nebo dokonce i převislého terénu a gravitačních sil vystaveni riziku pádu. Volným úsilím musíme překonávat pud sebezáchovy. (Procházka et al., 1990). V horolezectví se může vyskytovat jak objektivní, tak subjektivní nebezpečí. Subjektivní nebezpečí má původ u horolezce, který ho může ovlivnit. Patří mezi ně malá zkušenost riskování a neznalost, chyba, vyčerpání, nedostatečné vybavení a další. Objektivní nebezpečí jsou ta, která horolezec neovlivní. Patří mezi ně lámavost skály, skrytá vada materiálu, počasí, padající kamení, laviny, chyby cizích lidí a další.

Horolezecký terén

Horolezeckým terénem se rozumí strmý, kolmý nebo i převislý přírodní terén, ale také i umělý terén (překližka, umělé stupy a chyty, které dohromady tvoří umělou lezeckou stěnu nebo umělou boulderingovou stěnu), ve kterém se pohybujeme minimálně pomocí třech pevných bodů lezení. (Rittichová, 2005)

Jistění

Lezení, ať už horské či skalní, může být nebezpečné z více hledisek. Jištění je používání jistících pomůcek, které vyžadují určitý postup. Jištění zahrnuje znalosti o různých mechanismech a postupech jejich použití. Jistit se znamená předcházet možným rizikům při lezení.

Jistící bod

Je výraz pro jištění v terénu, které je pevné a udrží pád člověka. V místě jistícího bodu dochází k zatížení lezce na skálu v případě pádu. Jistící bod může být tvořen fixními vrtanými jistíci prostředky (nýty, borháky, skoby nebo kruhy), ale také i přirozenými skalními útvary, smyčkami, vklíněnci. (<http://sakal.stredozem.cz/metodika/metodika.htm>)

2.2.2. Horolezecká výbava

Sportovní lezení na skalách vyžaduje určitou vybavenost lezce. Mezi nejzákladnější materiál patří expresky, lano, sedací úvazek, pomůcky pro jištění a přídatné jistící pomůcky.

Samozřejmostí je 100% dovednost zacházet s veškerým materiálem a nebo být pod dohledem zkušeného lezce či instruktora. Při nedodržení bezpečnostních pravidel a zásad horolezectví může dojít k úrazu a v nejhorších případech k smrti. (Frank & Kublák, 2007)

Expresky

Jsou to základní jistící pomůcky pro lezení (Obrázek 1). Slouží k postupovému jištění prvolezce. Jsou složeny ze dvou normovaných karabin spojených smyčkou (popruhem). Jedna karabina je s rovným zámkem. Tato karabina patří do jistícího bodu na skále. Druhá karabina má prohnutý zámek a ten slouží k lepšímu umístění lana do ní. Expresky rozdělujeme na drátové a normální a vyrábí se jich několik druhů podle váhy a tvarů.

Obr.1 Sada expresek pro skalní lezení.

Lano

Lano je základním prvkem zajišťujícím bezpečnost při lezení (Obrázek 2). Pro jakékoliv lezení se používají pouze lana dynamická a to podle druhu lezení. Lana se rozdělují na jednoduchá, poloviční a dvojčata. Jednoduchá lana se používají převážně na skalní sportovní lezení a na umělé stěny a vyznačují se průměrem 9-11mm. Poloviční lana se používají na vícedělkové, horské nebo i ledové lezení. Tyto lana mají menší průměr než lana jednoduchá a při lezení se používá každé lano zvlášť, popřípadě je možné i lezení na jednom pramenu. Dvojitá lana jsou podobná jako poloviční, jen je jejich průměr menší, jsou lehčí a normovaná na lezení pouze v páru. Jsou výborná pro klasické lezení v horách (alpské skalní lezení, lezení v ledu a mixy). Lana se skládají z jádra a opletu. Pevnost lana dělá jeho jádro a oplet slouží k jeho ochraně. V současnosti se vyrábí velmi mnoho druhů normovaných lan. (www.tendon.cz)

Obr.2 Jednoduché horolezecké lano pro skalní lezení.

Sedací úvazek

Pro sportovní, skalní, vícedělkové lezení, ale i pro vysokohorské ledovcové túry používáme sedací úvazek (Obrázek 3). Musí přesně padnout a měl by být pohodlný a podle potřeby polstrovaný. Pro alpské lezení, lezení v ledu, lezení s batohem, na ferratách a pro lidi

s nadváhou většinou používáme kombinovaný úvazek. Ten tvoří úvazek sedací a prsní, které jsou dohromady spojené plochou smyčkou. Pro děti se používá úvazek celotělový nebo kombinovaný. Všechny úvazky by měli být normované.

Obr.3 Polstrovaný sedací úvazek vhodný pro sportovní lezení.

Lezečky

Je to speciální obuv, která se používá na lezení (Obrázek 4). Pro chůzi jsou ale nevhodné. Lezečky by měly být dostatečně pohodlné a měly by obepínat nohu, vždy se trochu povolí a roztáhnou. Pro lepší cit se nosí bez ponožek a nebo jen s tenkou ponožkou. Pro každý druh lezení a typ skály jsou speciální druhy bot. Lezečky s měkkou podešví se hodí pro lezení na tření, kde využíváme celou plochu boty. Oproti tomu tvrdší podešev je lepší na stání na malých stupech a lištách. Začátečníci by si měli vybírat lezečky s tvrdší podešví.

Obr.4 Univerzální nazouvací lezecká obuv pro všechny typy skal.

Pomůcky pro jištění

Jistící pomůcky slouží k jištění, spouštění a slaňování (Obrázek 5). Karabinou jsou spojeny s jistícím partnerem, nebo s jistícím stanovištěm. Dělí se na kyblíky, poloautomaty, HMS karabiny, osmy nebo destičky. Kyblík je vhodný především pro dvě lana, nedochází ke

kroucení lana. Poloautomat je vhodný pouze pro jeden pramen lana. Jeho obsluha je pohodlná a bezpečná, nevýhoda je, že neumožňuje dynamické jištění. HMS karabina se používá pro jištění pomocí poloviční lodní smyčky. Je vhodná pro širokou oblast použití v horách, má vysoký brzdový účinek. Osma je u nás velice oblíbeným jisticím prostředkem, ale dnes jí již nahrazuje kyblík. Je vhodná pro sportovní lezení, nevhodná pro dva prameny lana. Destička je použitelná pouze pro jištění druholezce a vhodná pro tříčlenná lanová družstva, dá se s ní i slaňovat. (*Základy bezpečného lezení, 2006*)

Obr.5 Jisticí pomůcky zleva doprava- destička, kyblík, poloautomat, osma, HMS karabina.

Přídavné postupové jisticí pomůcky

Důležitou roli při lezení na nezajištěných skalách nebo v horách hrají hlavně přídavné jisticí pomůcky jako jsou například vklíněnce, smyce, friendly, bez kterých se v některých cestách, nebo dokonce i v oblastech, neobejdete (Obrázek 6). S těmito pomůckami musíte umět 100% zacházet, jinak o ně přinejlepším přijdete, nebo můžete být ohroženi i na životě.

Obr.6 Přídavné postupové jisticí pomůcky zleva doprava – vklíněnce, friend, smyce.

2.2.3. Zásady bezpečného lezení

Lezení je sport, kde dochází k určité míře rizika. Při nedostatečném osvojení správné techniky jištění a špatně používaného vybavení hrozí riziko nebezpečí pádu a újma na zdraví. Každý, kdo chce začít s lezením, by určitě neměl začít jen tak bez odborného dohledu. Při lezení by se člověk neměl předvádět a měl by se plně soustředit jen na výkon. Pravidlem bezpečného lezení je pracovat zodpovědně a být obezřetný při každém pohybu. Při lezení by měl člověk dodržovat plno zásad, mezi které patří: (*Základy bezpečného lezení*, 2006)

Rozcvičení

Lezení je sport, ve kterém jsou při velikých výkonech nadměrně zatěžovány klouby a šlachy na ruku, a proto by se měl každý lezec před výkonem řádně rozcvičit, protáhnout a rozlézt na lehké cestě.

Správné používání vybavení

Každý by měl používat vybavení splňující příslušnou normu CE¹ a znát jeho přesné a správné použití a využití ve všech možných případech. Mezi základní ochranné prostředky při lezení, a to nejen v horách, patří přilba. Chrání před zraněním hlavy způsobeným padajícím kamením nebo samotným pádem horolezce (*Základy bezpečného lezení*, 2006)².

Vzájemná domluva a kontrola lezců

Lezci by se měli před výstupem, zvláště před vícedélkovým lezením, domluvit na základních povelích. Při každém novém úkonu by se měli informovat. Samozřejmostí je i vzájemná kontrola a to zda jsme správně navázání, je-li dobře zapnutý úvazek, zda je lano v jistící pomůcce, zajištěn zámek na karabině a správné postavení při jištění a jištění samotné.

Ohleduplnost

Každý by měl být ohleduplný k druhým lezcům, neplést se jim do cest, nepoužívat jejich postupové jištění a počkat až se cesta uvolní. Dodržovat bezpečný odstup od lezců ve vedlejších cestách. Informovat ostatní lezce, popřípadě správce skal, o zpozorovaném nebezpečí a chybách v podobě volných kamenů, špatného jištění a dodržovat zákazy a omezení v lezeckých oblastech.

¹ Horolezecké výrobky v České republice splňující evropské normy jsou označeny CE + číslo zkušebny.

² Horolezecká příručka základů bezpečného lezení vydaná Hudy sportem.

2.2.4. Horolezecká obtížnost

Často je hodnota obtížnosti výstupu, mimo vizuálního pohledu, jediným ukazatelem stanovujícím alespoň základní technické, silové či vytrvalostní předpoklady pro úspěšné zakončení výstupu ve zvolené cestě či túře. Úspěšné zakončení neznamena jen přezení cesty, či zdolání alpského vrcholu, je tím myšleno se nezranit, ale i zbytečně neohrožovat svůj a život jiných. Nezacházet za únosnou míru rizika, a nepřecenit své síly. Je třeba si uvědomit, že podle klasifikace se jen orientovat nemůžeme. Obtížnost se často mění podle daných podmínek a stavu cesty a hlavně je subjektivní, určená člověkem.

Stanovení technické obtížnosti pro pohyb na skále bylo v horolezectví vlastně základem klasifikování vůbec. Tady vzniklo hodnocení pro sportovní lezení, skialpinismus, ledy a posléze i pro bouldering. Použití stupně obtížnosti dle těchto klasifikací předpokládá volné lezení, tedy lezení bez umělých pomůcek nebo jiné dopomoci. Skalní klasifikace se používá většinou i pro vícedélkové výstupy v horách či velkých skalních oblastech. Oproti klasifikaci sportovní je mírně posunuta co se týče technické obtížnosti, i když používá stejná označení. Příklad: Vylézt v horách 6+ je sice pravděpodobně stejně náročné jako 15 metrová cesta za 6+, ale technická obtížnost je v krátké cestě vyšší než v dlouhé mnohadélkové cestě. Hranice mezi skalním a sportovním lezením je velmi nejednoznačná a nikdo není schopen pořádně určit kde je. Pro jemnější rozlišení obtížnosti se u některých stupnic používá znamének „plus“ a „minus“. Např. 6+ je těžší než 6, zatímco 6- je lehčí než 6 a blíží se spíše 5+. U jiných stupnic se za číslem uvádí také písmena „a“, „b“, „c“. Důvodem, kromě jemnějšího rozlišení, bylo také uzavření stupnice – její omezení seshora. V historii byl maximem šestý stupeň, vyšší stupeň neexistoval a zdatnější lezci, začli těžší a těžší cesty označovat stupni VIIb, VIIc a vyššími. (<http://cs.wikipedia.org/wiki/Stupnice>)

2.2.5. Vznik a vývoj skalního lezení

O skalní lezení se jedná, pokud jsou skály nevehorského stylu a jejich výška většinou nepřesahuje 100 metrů. „Nevehorský skalní terén je místem největší horolezecké aktivity. V něm plní organizované horolezectví svůj hlavní společenský úkol. Vytváří podmínky pro sport, rozptýlení a rekreaci všem zájemcům, bez ohledu na výkonnost“ (Dieška & Širl, 1989, 213) Lezení v nevehorském terénu je také činnost, která není tak náročná na fyzickou přípravu, čas a vynaložené prostředky jako v horském, či velehorském terénu. Ještě začátkem 19. století bylo lezení na skalách zvláštností, a proto hlavním předpokladem pro vznik a vývoj

nevelehorského skalního lezení se ve druhé polovině 19. století stala příprava do horských stěn kde, byla nutná potřeba tréninku na menších skalách. I po 2. světové válce byly skály nejlepším místem tréninku, jak pro volné, tak i pro technické lezení po skobách (Janák, 2002). Někdy na přelomu 60. a 70. let nastala v USA renesance volného lezení které tam zanesl německý lezec Fritz Wiessner. V Evropě se volné lezení prosadilo až v polovině 70. let horolezci ovlivněnými americkou lezeckou scénou. K této generaci průkopníků volného lezení patřil němec Kurt Albert. Pod každým nástupem cesty, kterou dokázal přelézt volným stylem bez chytání se za jištění a bez odpočívání v jistících bodech, namaloval červený bod. Tímto počinem vznikl styl „rotpunkt“, který patří k nejhodnotnějším stylům volného lezení. V současné době se volné lezení stalo vrcholovým sportem na skalách a dalo podnět ke vzniku spousty soutěží. Obtížnost lezení se stále zvyšuje. Běžně se přelézají cesty takových obtížností, u kterých se dříve tvrdilo, že je nemožné je někdy v budoucnu přelézt. A to stále ještě není konec, neboť hranice obtížnosti se neustále posouvá a nikdo není schopen říci, kde se zastaví. Nejtěžší potvrzený stupeň je ve francouzské klasifikaci za 9a+, což odpovídá číslu 11+ v klasifikaci UIAA. To však ještě není konečná hranice, protože budoucnost může přinést opravdu netušené možnosti. (Glowacz & Pohl, 1999).

Obr.7 Skalní nevelehorské lezení do 100m.

2.3. Přehled používaných stupnic ve sportovním lezení

Na začátku rozvoje horolezectví nebyla potřeba klasifikace výstupů. Cesty, ať už skalní či horské, byly děleny na lehké, těžké a velmi těžké. Začátkem minulého století toto hodnocení začalo ztrácet svůj význam a s postupem času, kdy se začaly lézt těžší a těžší cesty a zrodily nové klasifikační stupnice výstupů. Hodnocení výstupů má dvě hranice. Ta první začíná tam kde chůze přechází v lezení a ta druhá končí na hranici lidských možností příslušného historického období. (Dieška & Širl, 1989)

Jedním z prvních, kdo se zabýval v alpských zemích hodnocením obtížnosti výstupů byl v roce 1885 Emil Zsigmondy. První vzniklé klasifikační stupnice byly výhradně jen uzavřené, to znamená, že měly určitý počet stupňů, který se neměnil se vzrůstajícími výkony lezců. Proto se musely se vzrůstajícími výkony už přeledené a oklasifikované cesty znovu překlasifikovávat. Postupem času se přešlo z uzavřených stupnic na otevřené, které nám umožňují s rostoucími schopnostmi lezců přidávat stupně na horním konci stupnice. (Procházka et al., 1990)

Posoudit horolezeckou obtížnost výstupu je nesnadné, protože ji nelze konkrétně změřit. Představuje subjektivní hodnotu, proto ji každý lezec vnímá odlišně. Dobrý lezec ve spárách ohodnotí spáry vyšší obtížností, než třeba lezec, který má rád lezení na tření. Mnoho desítek let se horolezci snaží co nejlépe a nejpřesněji ohodnotit jednotlivé výstupy, aby byli údaje pro ostatní srovnatelné. Každý prvovýstupce i řadový horolezec do klasifikace vnáší svůj subjektivní názor a každý je dobrý v něčem jiném. Ale i přesto jsou schopni průměrní lezci s několikaletými zkušenostmi odhadnout správnou obtížnost výstupu s maximálním rozdílem půl stupně.

Na různých místech Evropy a světa vznikaly jiné klasifikace hodnocení výstupů. Různé tradice při provozování lezení se projevovaly i u nás. Odlišná stupnice vznikla v pískovcových oblastech, hlavně se mluví o Labských pískovcích (Saská stupnice). Zde nejvíce přispěli k rozvoji volného lezení a vývoji klasifikace Němci. Důležité je tyto stupnice znát, umět je převádět a orientovat se v nich.

2.3.1. Stupnice UIAA

Za více než 100 let se vyvinul mezinárodní systém, který bere v úvahu všechny faktory. Tento první systém s celosvětovou platností je od roku 1971 známý jako stupnice UIAA. Především je užívána v alpských zemích a ve střední Evropě a převážně je používána i

v České republice. (Dieška & Širl, 1989) Stupnice UIAA se skládá ze stupnice pro volné lezení :Vyjádřená klasifikačními stupni I-XI a jemným rozlišením s mezistupni (+/-), kde plus je těžší a minus je lehčí. Pro větší přesnost se používá lomítko jako čtvrtstupeň (např. 9/9+). Technické lezení: Pomocí umělých pomůcek. Při lezení technickém (označeném stupni A0 - A5) vyžaduje zvlášť vyznačit použití expanzivních (vrtaných) skob. Ve volném skalním lezení rozlišuje stupnice UIAA nyní už jedenáct stupňů obtížnosti.

Volné lezení

- I. Lehké - nejjednodušší forma skalního lezení. K zabezpečení rovnováhy je zapotřebí rukou.
- II. Mírně těžké - začátek lezení, při kterém je vyžadována technika tří pevných bodů.
- III. Středně těžké - doporučuje se jištění. Trénování a zkušeni lezci mohou překonávat úseky tohoto stupně ještě bez použití lana.
- IV. Těžké - na tomto stupni začíná opravdové lezení. Další lezecké úseky většinou vyžadují více jištění. Jištění lanem je už obvyklé i u zkušených lezců.
- V. Velmi těžké - zvyšuje se počet mezijištění, lezení klade zvýšené nároky na fyzickou kondici, techniku a zkušenosti.
- VI. Neobyčejně těžké - lezení vyžaduje dobré schopnosti a výbornou trénovanost. Velká expozice se často spojuje s malými možnostmi zajištění.
- VII. Mimořádně těžké - lze zvládnout jen se zvýšenou trénovaností a s pomocí speciální výstroje. I výborní lezci potřebují speciální přípravu pro určitý druh skály, aby úseky tohoto stupně přelezli spolehlivě bez pádu.
- VIII-IX. Stupňování předchozích obtíží - velmi vysoké nároky na speciální přípravu i na výstroj, výstupy a úseky krajních stupňů lze často zvládnout až po předchozích nácvicích a získání pohybových návyků. Vyhrazeno pro vrcholové lezce.
- X-XI. Současná hranice lezeckých možností ve volném lezení - předchozí nacvičování je nezbytné, ani nejlepší špičkoví lezci nejsou schopni úseky tohoto stupně opakovat často, k překonání jsou nezbytné ideální podmínky (vnější i psychické) i naprosté soustředění na výkon. (<http://www.climbingschool.cz/metodika>)

Technické lezení

A0 V cestách lezených převážně volně se musí použít několik málo skob jako chyt, nebo stup, ale třmeny či žebříky potřeba nejsou.

A1 Skoby a jiné pomůcky se umisťují poměrně snadno, lezecké místo vyžaduje poměrně málo síly, vytrvalosti nebo odvahy.

A2 - A5 Těžkosti při skobování, nebo větší tělesné výkony (kompaktní skála, lámavá a drobně tříštivá skála, převis, plytká spára...) vyžadující od lezce více psychických i fyzických schopností a zkušeností (špatně držící postupové jištění, dlouhé úseky, používání speciálních postupových pomůcek)

A5 – možný pád až na plnou délku lana se smrtelným dopadem.

2.3.2. Francouzská klasifikační stupnice

V současnosti asi nejpopulárnější klasifikační stupnice na skalách. Ze skalních oblastí Francie si našla cestu takřka do všech lezeckých lokalit světa. V dnešní době mají většinou všechny známé skalní výstupy převodovou hodnotu v této stupnici. Je používána taktéž ke klasifikaci výstupu v horách, přesněji části volného lezení, především francouzské a italské Alpy. Tato stupnice má nyní 9 základních stupňů (1-9). Podrobnější rozlišení je pomocí písmen a, b, c. Dříve začínala od šestého stupně, později od pátého a dnes rozlišujeme i stupeň čtvrtý. Pro přesnější rozlišení se používá ještě znaménka plus a minus. Se starou francouzskou klasifikací do šestého stupně se můžeme ještě často setkat, protože je často uváděna zejména u klasických výstupu ve francouzských Alpách. V průvodcích se někdy používá místo arabských číslic, číslice římská. Toto někdy vede k záměně s klasifikací UIAA. Francouzských V+ však znamená VI UIAA. Potvrzeným maximem je v současnosti 9a (odpovídá 11 UIAA), jsou však již i cesty s navrženou klasifikací 9a+, či 9b (odpovídá 11+ UIAA). (<http://www.climbingschool.cz/metodika>)

2.3.3. Britská klasifikační stupnice

Souhrnná klasifikace, která je užívána i v nevelehorských terénech. Výstup se označuje údaji ze dvou stupnic současně. Souhrnná, která vyjadřuje celkovou náročnost, vyplývající z délky výstupu, četnosti obtížných míst, možnosti zajištění a kvality skály. Značí se písmeny M, D, VD, S, VS, HVS, XS, E s rozčleněním od E1 do nynějších E9). Další část stupnice technická udává obtížnost volného lezení v nejtěžším místě (stupeň 1 - 7b, od 4. Stupně s podstupni a, b, c). Příklad: HVS, 5a - těžké a velmi vážné lezení, nejtěžší místo je 5a. (Graggs, 2001)

2.3.4. Americká klasifikační stupnice

Mimo Evropu je nejrozšířenější, neboť se využívá nejen v USA, ale i v Kanadě, Jižní Koreji a Japonsku. Americká klasifikace volného lezení je součástí souhrnné Americké klasifikace. Ve sportovních oblastech se však používá samostatně a je také používána v oblastech, které ve světě vytvořili američtí lezci. Celkové hodnocení pohybu v horském terénu platí pro turistické cesty i pro strmé stěny. Určuje se třemi údaji:

Souhrnnou náročností cesty (stupeň I - VI), trvání akce do jednoho dne je označováno I - III, celý jeden den IV, jeden až dva dny V, více než dva dny VI.

Obtížností pohybu vlastní silou tzv. třídou výstupu (stupeň 1 - 5), stupeň 1 - 4 znamená od turistiky až k lezení asi III. stupně UIAA, 5 stupeň je lezení ve strmém terénu s nezbytností jištění, číslo za tečkou udává obtížnost výstupu, přičemž od hodnoty 5.10 výše se používají ještě mezistupně a, b, c, d, pro jemnější odlišení obtíží.

Obtížností lezení s umělými pomůckami (A0 - A5) pokud jsou ovšem při výstupu použity. Se vzrůstajícím indexem narůstají i obtíže technického lezení a délka pádu stejně, jako je tomu u klasifikace UIAA. Pro jemnější rozlišení se používají znaménka + a -. V současnosti se dá říct, že klasifikace technická splynula se stupnicí UIAA v klasifikaci jednotnou. Existuje taktéž stupeň A6, ten je avšak krajně nebezpečný, každý krok v tomto stupni může znamenat konec. Příklad: VI, 5.10a, A4 horolezecký výstup, trvající déle než 2 dny, s volným lezením do stupně 5.10a, technické lezení až A4. (Zak, 1996)

2.3.5. Saská a Česká pískovcová klasifikační stupnice

Pískovcové horolezectví má svá přísně specifická a detailně vypracovaná pravidla lezení a proto se považuje za samostatnou disciplínu, která má i svou vlastní stupnici. Tato stupnice byla původně uzavřená na stupních I - VII. Před druhou světovou válkou byly na písku lezeny cesty až sedmého stupně UIAA a písek tak byl dlouhou dobu tím, kdo se snažil o změnu v hodnocení volného lezení. V průběhu druhé světové války však sedmý stupeň zahrnoval cesty s rozdílem až tří stupňů. Odvahu rozšířit klasifikaci našel J. Smítka v roce 1942, kdy cestě Kouřová na Daliborku dal klasifikaci VIIb. Ustanovil tak českou devítimístnou klasifikační stupnici. Tato stupnice byla postupně vytlačena a nahrazena otevřenou stupnicí Saskou. Stupnice Saská byla zavedena skupinou B. Arnolda. V současnosti má celkem 11 hlavních stupňů, od stupně VII rozlišených ještě na podstupně a, b, c. Maximem je nyní stupeň 11c. (Petráň & Koťátko, 2007)

2.3.6. Australská klasifikace volného lezení

Tato stupnice patří mezi nejjednodušší klasifikace volného lezení. Lezení se na opačné straně zeměkoule vyvíjelo skutečně specifickým způsobem a proto i vývoj klasifikace byl neobvyklý. Nevytvářely se žádné uzavřené stupně, které by se pak upřesňovaly a přetvářely na klasifikace otevřené. Hned od začátku se vytvořila stupnice otevřená. Vždy když se vylezla cesta, která byla těžší než doposud lezené výstupy, dostala nový stupeň. Někdy to však znamenalo překročení určitých stupňů, a proto jsou nyní některé stupně širší než u jiných klasifikací. Maximem je v současnosti na Australském kontinentu hodnota 32 (11 UIAA). Mimo Austrálii se tato klasifikace nepoužívá a i v místě svého původu je vytlačována Francouzskou škálou u sportovního lezení a Britskou souhrnnou stupnicí u tradičního lezení. (Dieška & Širl, 1989)

2.3.7. Ruská klasifikační stupnice

Má šest stupňů, rozdělených na podstupně A a B. Označují se arabskými číslicemi, k odlišení stupně obtížnosti úseků se označují římskými. Stupeň celkové obtížnosti (tzv. kategorie výstupu) se určuje podle obtížnosti jednotlivých úseků, jejich délky a polohy, podle nadm. výšky (v závislosti na ní se mění i stupně obtížnosti úseků), podle celkové délky výstupu bez nástupu a sestupu, podle průměrného sklonu a času, který potřebuje k výstupu družstvo odpovídající horolezecké kvalifikace. Např. 6 znamená výstup skalní a kombinovaný na vrchol o nadmořské výšce 3000 - 7500 m, dlouhý min. 700 m, je tvořen v zásadě z úseků obtížnosti IV a V, lehčí se prakticky nevyskytují, musí zde být nejméně 20 m úseky klasifikace VI. Doba přeledení 40 - 50 hodin i déle, použito 100 - 150 skob. Tato stupnice se spíše využívá je v horském terénu. (<http://www.climbingschool.cz/metodika>)

Další skalní klasifikační stupnice jsou už poněkud méně rozšířeny, nebo mají jen zcela okrajový nebo velmi specifický význam a pro lezení v cizích zemích nemají význam. Patří mezi ně např. Německá, Norská, Švédská.

2.4. Srovnání nejrozšířenějších klasifikačních stupnic

Pro srovnání byly použity nejznámější a nejvíce používané klasifikační stupnice na světě (Tabulka 1). Srovnání stupnic není vždy úplně přesné z důvodu odlišného druhu a způsobu lezení v různých oblastech na rozdílných světadílech.

Tabulka 1. Srovnání nejrozšířenějších světových klasifikačních stupnic.

UIAA	SASKÁ	FRAN.	USA	UK			AUSTR
I							
II	II				easy		
III	III		5.0		Vdiff		
III+			5.1	easy	hard		
IV-	IV		5.2	Severe	easy		
IV			5.3	hard	VS		
IV+	V		5.4		hard		
V-			5.5	easy			
V			5.6	HVS			
V+	VI	5a	5.7	hard			15
VI-	VIIa	5b	5.8		easy		16
VI	VIIb	5c	5.9		E1		17
		5c+		easy	hard		18
VI+	VIIc	6a	5.10a	E2			19
VII-	VIIIa	6a+	5.10b	hard	easy	E2 5c	19/20
VII	VIIIb	6b	5.10c		E3		20
VII+	VIIIc	6b+	5.10d	easy	hard	E3 5c+	21
VII+/VIII-		6c	5.11a	E4			21/22
VIII-	IXa	6c+	5.11b/c	hard	easy	E4 6a+	22
VIII	IXb	7a	5.11d		E5		23
VIII+	IXc	7a+	5.12a		hard	E5 6b	24
VIII+/IX-		7b	5.12b	easy			25
IX-	Xa	7b+	5.12c	E6		E6 6b+	26
IX	Xb	7c	5.12d	hard			27
IX+	Xc	7c+	5.13a		easy		28
IX+/X-		8a	5.13b		E7	E7 6c+	29
X-	XIa	8a+	5.13c	easy	hard		30
X		8b	5.13d	E8		E8 7a	31
X/X+	XIb			hard			
X+		8b+	5.14a				32
X+/XI-	XIc				easy		
XI-	XIIa	8c	5.14b		E9	E9 7a+	33
XI-/XI		8c+	5.14c	easy	hard		34
XI		9a	5.14d	E10		E10 7b	35
XI+		9a+	5.15a	hard			36

3. Praktická část

3.1. Použité metody a hodnotící tým

Použité metody:

Pro hodnocení této oblasti byla použita metoda UIAA (z francouzského Union Internationale des Associations d'Alpinisme, česky Mezinárodní svaz horolezeckých asociací). Jedná se o systém hodnocení lezeckých cest s celosvětovou platností, který je od roku 1971 známý jako stupnice UIAA. (Dieška & Širl, 1989)

Dále byla použita metoda fotodokumentace, která přispěla ke grafickému zaznamenání všech výstupových linií i s jejich označením a orientační hodnotou výstupu, zaznamenání všech fixních postupových a slaňovacích jistících bodů a k dobré orientaci v oblasti. Tato metoda byla vytvořena pomocí programu AutopanoPro, pomocí kterého byly vytvořeny panoramatické pohledy jednotlivých hodnotících stěn.

Metoda hodnocení probíhala tím způsobem, že každý z desetičlenného metodického týmu dostal vypracovaný seznam všech cest v oblasti i s popisem bez obtížnostní hodnoty. Nezávisle na sobě během půl roku každý ohodnotil všechny cesty v oblasti. Po zpracování všech údajů byla každé cestě přidělena nejčtenější hodnota. Vše bylo prodiskutováno v týmu a popřípadě po dohodě poupraveno. Jako dílčí práce metodického týmu byla kontrola mnou vytvořených foto nákreseů a popisů cest.

U každé hodnocené výstupové cesty je označena její hodnota obtížnosti arabským číslem (od I do XI), v případě potřeby ještě doplněna o jemnější rozlišení pomocí symbolů „+“ (trochu těžší) a „-“ (trochu lehčí). Například stupeň „6+“ je trochu těžší než „6“, ale stále lehčí než „7-“.

Všechny cesty jsou zakresleny a popsány ve foto nákresech a jsou u nich doplněny tyto údaje. Celková délka výstupu, jména prvovýstupů a autorů, pokud je znám, tak datum prvovýstupu a pomocí symbolů je určen typ cesty a její kvalita.

Dále existuje ještě stupnice UIAA pro tzv. technické lezení, kdy lezec používá pomůcky nejen k jištění, ale i k vlastnímu postupu. Tato stupnice je značena písmenem „A“ doplněným čísly od 0. do 5. udávající obtížnost použití pomůcky, případně nebezpečí při jejím selhání. Tato část hodnotící stupnice UIAA v této oblasti zatím použita nebyla, jelikož všechny výstupové cesty byly přelezeny čistě bez technických pomůcek.

Hodnotící tým:

Hodnotící tým, který se podílel na správném zakreslení výstupových linií a hodnocení nových a starých cest v oblasti, tvořili písečtí a strakoničtí horolezci s dlouholetými zkušenostmi v horolezectví nejen v dané oblasti ale i celosvětově. Většina z nich se podílela i na vzniku a prvovýstupech v Jickovické oblasti.

Složení hodnotícího týmu:

Expert 1. 56 let, 35let zkušeností v horolezectví, desítky prvovýstupů ve skalních oblastech Čech (Písecké skály, Jickovice, Bechyně), objevitel horolezecké oblasti Jickovice. Spoluautor a tvůrce píseckého horolezeckého průvodce z roku 1984. člen ČHS a horolezeckého oddílu v Písku.

Expert 2. 56 let, 38 let zkušeností v horolezectví, v roce 1975 prvovýstup severní stěnou Manaslu 7157 m.n.m.. Výstupy v Himalájích, instruktor horolezectví, autor knihy o prvovýstupu v Himalájích, mnoho prvovýstupů v pískovcových oblastech, a na jihu Čech. Člen ČHS a horolezeckého oddílu v Prachově, čestný člen Píseckého oddílu.

Expert 3. 24 let, 11 let zkušeností v horolezectví, mnoho horských alpských výstupů, prvovýstupy v Jickovicích, první přelez cesty Hijos de la Pedri 500m. IX (UIAA) na Tsara na Madagaskaru. Člen ČHS a horolezeckého oddílu v Písku

Expert 4. 31 let, 16 let zkušeností v horolezectví, školitel lezení pro megasport Decathlon a pro Climbing center Edge v Sheffieldu v Anglii, mnoho horských a skalních výstupů u nás i v zahraničí (Alpy, Kanada, Rakousko, Itálie, Francie..) Prvovýstupy v Jickovicích. člen ČHS a horolezeckého oddílu v Písku

Expert 5. 26 let, 8 let zkušeností v horolezectví, mnoho výstupů v horském i skalním terénu (Alpy, Rakousko, Itálie, Francie..). Člen ČHS a horolezeckého oddílu v Písku.

Expert 6. 29 let, 10 let zkušeností v horolezectví, prvovýstupy v Jickovicích, vylezené hodnotné horské, ale i pískovcové cesty. Člen expedice El Capitan 2008. Člen ČHS a horolezeckého oddílu ve Strakonících.

Expert 7. 26 let, 12 let zkušeností v horolezectví, mnoho prvovýstupů v Jickovicích, mnoho horských a skalních výstupů u nás i v zahraničí (Alpy, Kanada, Rakousko, Itálie, Francie..). Instruktor lezení pro horolezecký oddíl v Písku. Člen ČHS a horolezeckého oddílu v Písku.

Expert 8. 36 let, 18 let zkušeností v horolezectví, instruktor horolezectví, mnoho hodnotných výstupů v horách a na skalách u nás i v zahraničí. Člen expedice v jižním Kyrgyzstánu na Pik Lenin (7134 m). Člen ČHS a horolezeckého oddílu ve Strakonících.

Expert 9. 36 let, 18 let zkušeností v horolezectví, instruktor horolezectví, mnoho hodnotných výstupů v horách a na skalách u nás i v zahraničí, prvovýstupy v Jickovicích. Člen expedice v jižním Kyrgyzstánu na Pik Lenin (7134 m). Člen ČHS a předseda horolezeckého oddílu ve Strakonících.

Expert 10. 46 let, 26 let zkušeností v horolezectví, mnoho výstupů v horách i na skalách, prvovýstupy v Jickovicích, správce horolezecké oblasti Jickovice. Člen ČHS a horolezeckého oddílu v Písku.

3.2. Obec Jickovice a její okolí

Obec Jickovice se nachází 12 km západně od Milevska v blízkosti přehrady Orlík, nedaleko hradu Zvíkov, který leží na opačném břehu řeky Vltavy. První písemná zmínka pochází z roku 1220. Pod obec spadá i osada Varta. (www.icpisek.cz/docs/cz/kmo15.xml)

Obr. 8 Pohled na centrum obce Jickovice

Služby:

- internet pro veřejnost: přístupný podle otevírací doby knihovny
- všechna parkoviště a parkovací místa jsou zdarma
- prodejny mají celoroční provoz
- koupání je možné v místním rybníku a 1,5 km. je vzdálená Orlická přehrada
- stravování je možné v restauraci: Podpalubí u Schweigerů, a restaurace U kaštanu
- sportovní zařízení: nohejbalové hřiště, hřiště na malou kopanou, lezecký terén
- autobusové spojení: Milevsko

Pravidelně pořádané kulturní, sportovní a společenské akce:

- rybářské závody - září
- fotbalový a nohejbalový turnaj červenec / srpen
- horolezecké závody

Turistické zajímavosti:

- horolezecký terén (Jickovické skály)
- kaple na návsi
- výhled na hrad Zvíkov, vyhlídková červená turistická značka
- Lesní rašeliniště Bachmač - přírodní památka

Příjezd:

Od Písku - směr Tábor č.29, v Zahoří na č.138, u Zvíkova doprava na 121 cca 5 km, doleva směr Sobědraž a hned na Jickovice

Od Milevska - po č.121 cca 14km za obcí Velká doprava směr Sobědraž a po 100 metrech doleva na Jickovice.

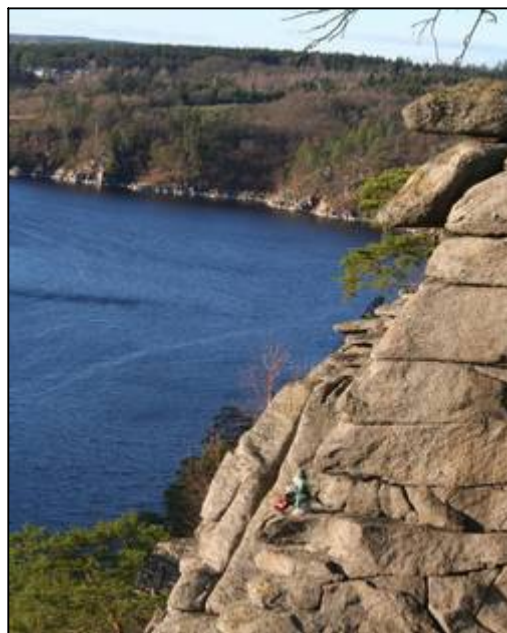
Od Prahy - dálnice na Strakonice č.4 až na křižovatku Lety, zde odbočka doleva na č.19 /trasa Plzeň- Tábor/. Za Kostelcem n. Vlt. doprava do lesa směr Sobědraž a za touto vsí cca 3km doprava, směrovka Jickovice.

Příjezd do obce je bezproblémový ze všech směrů. Vesnice leží 2 kilometry od odbočky z hlavní komunikace. Tato vedlejší pozemní komunikace končí 2 km. za vesnicí v obci Varta. Odtud vede už jen červená turistická značka. V následující tabulce je uvedena orientační vzdálenost obce Jickovice od vybraných měst z České republiky.

Tabulka 2. Orientační vzdálenost z Jickovic do vybraných měst

Praha	78 km
České Budějovice	65 km
Brno	180 km
Olomouc	220 km
Karlovy Vary	130 km
Písek	25 km
Útí nad Labem	140 km

3.3. Skalní oblast Jickovice

Obr. 9 Pohled na skalní oblast Jickovice.

Nachází se 1,5 km severovýchodně od obce Jickovice. Jedná se o přerušovaný pás okrajových skal, dosahující výšky až 50 metrů, na pravém břehu řeky Vltavy (obrázek 9). Geologické podloží je tvořeno hlubinnými vyvřelinami granodioritů s četnými skalními výstupy nad povrchem. Jedná se o biotitickou porfyrickou žulu, která se vyznačuje poměrně velkou zrnitostí s prostoupením bílých živeců. (Čáka, 2002) Na málo lezených místech může být zpuchřelá, pokrytá lišejníkem. Množství spár skýtá ideální příležitost k spárovým technikám a k naučení se pracovat s různými druhy jištění, které se využívají právě při tomto druhu lezení. Podle osazení jisticích prostředků (nýty, borháky, občas skoby) se dají rozeznat dva rozdílné pohledy na prvovýstupy a následně zhotovené lezecké cesty. Ten první dává více příležitostí ke kreativě s využitím vlastních jisticích pomůcek, které si při lezení berete sebou, druhá škola je bližší francouzskému pojetí – bezpečně vynýtované cesty, kde potřebujete pouze sadu expresek.

3.3.1. Stručná historie oblasti

Podle historických pramenů a zanechání starého jištění na nedaleké zatopené skalní věži se počátek lezení v této oblasti datuje na 20 léta minulého století. V 50. letech minulého století došlo k zatopení celého údolí i skal Orlickou přehradou a tím pádem došlo k zániku

lezecké činnosti v dané lokalitě. Až v létě roku 1997 zde objevil písecký horolezec Jan Novák zapomenuté zajímavé skalní útvary. Ještě v tomtéž roce zde vyrobili se svým kamarádem Václavem Horníkem první cestu v Jickovicích “Divoké srdce VII- UIAA“. Od roku 1998 do roku 2008 zde bylo vyrobeno převážně píseckými, příbramskými, strakonickými a tábořskými horolezci na 185 lezeckých cest všech druhů obtížnosti.

3.3.2. Přístup ke skalám

Po příjezdu do Jickovic projedeme okolo rybníka a dále do kopce nepřehlednými zatáčkami se zrcadlem. Po levé straně mjíme restauraci (lezecká), za kterou odbočíme doprava na asfaltovou cestu. Tou pokračujeme k zemědělské usedlosti, kde je první možnost parkování. Pro pohodlnější lezce se naskytuje možnost pokračovat polní cestou dále k lesu a parkovat dle schématu (Obrázek 10).

Ke skalám se dostanete dle schématu (Obrázek 10). Všechny skály se nacházejí 10 – 50 m. od červené turistické značky. Hlavní oblast je v místech, kde je na cestě umístěn hraniční patník a kde je prořídly borový les s velkolepým pohledem na Orlickou přehradu. Výjimku tvoří okrajové skály, Sloní zadek a Věžička, které jsou přímo u vody.

Na skalní útvar Varta se dostanete, projedete-li Jickovicemi a po 1,5 km. zastavíte ve vesnici Varta po pravé straně u turistické značky vyhlídka (Obrázek 10). Skála tvoří přímo vyhlídku (na hrad Zvíkov) a je vzdálená 50 m od cesty.

Obr.10 Schéma přístup ke skalám (<http://www.mapy.cz>)

3.3.3. Použité symboly a značky

☺	pěkná cesta
☺☺	velmi pěkná cesta
👉	cesta s jedním, nebo více bouldrovými problémy
⚡	silová cesta
🕸	technická cesta
✈	velmi exponovaná, vzdušná cesta
🕸	zarostlá, zvětralá skála
👉	jedná se o nejištěnou cestu s dobrou možností jištění
☠	špatné jištění
🕸	cesty, kde je zákaz lezení v době hnízdění Výra Velkého
10m	délka cesty

Obr 11. Symboly, které jsou použity v popisu cest

①	Číslo cesty a její orientační obtížnost
●	cesty do obtížnosti IV+ UIAA
●	cesty obtížnosti od V- do VI- UIAA
●	cesty do obtížnosti od VI do VII UIAA
●	cesty obtížnosti nad VII+ UIAA
---	Cesta (trasa výstupu)
.....	varianta cesty
- - -	neviditelná část cesty
↪	slanění
✂	nýt, borák, skoba

Obr.12 Symboly a značky, které jsou použity ve foto nákresech u popisů cest

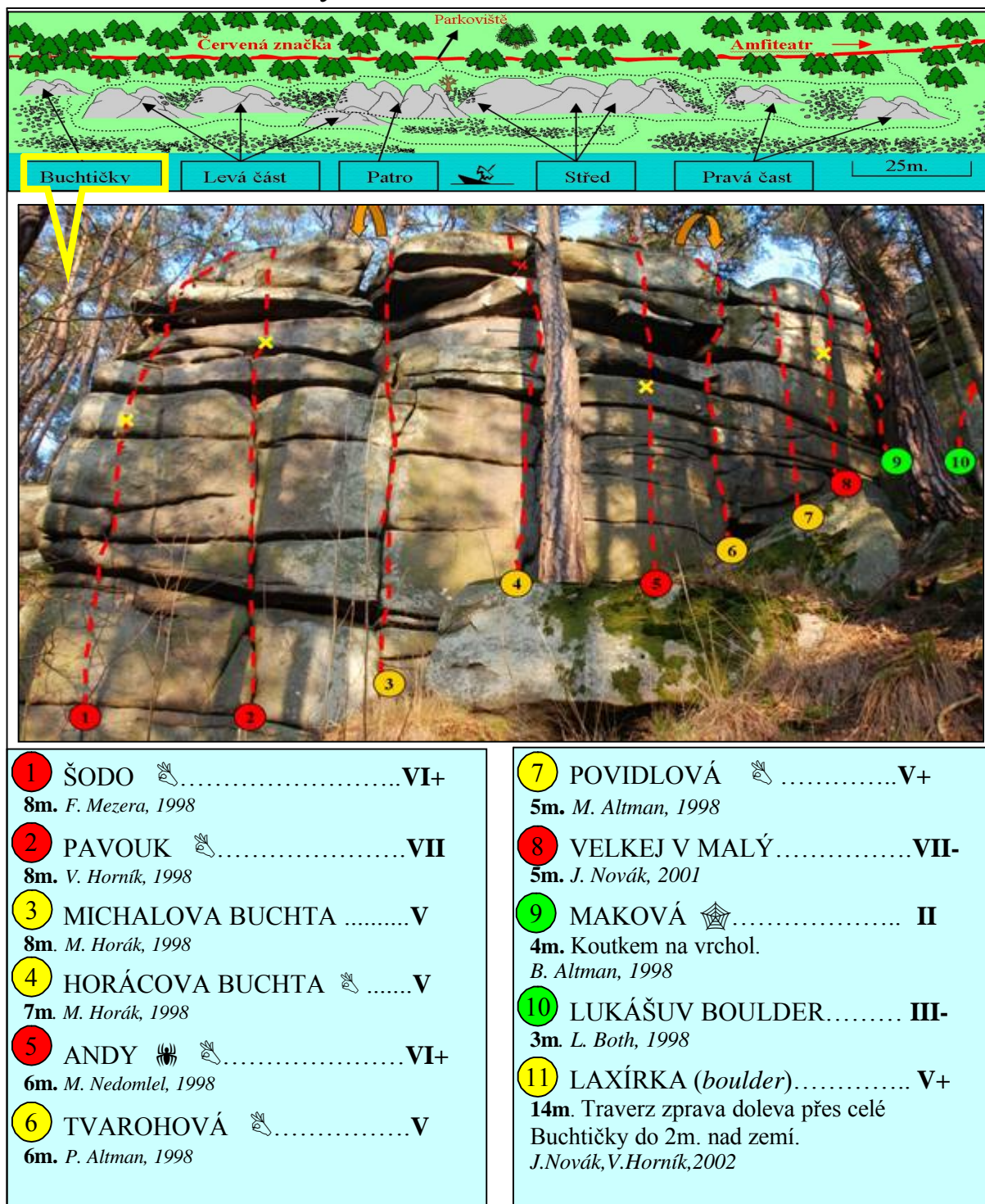
3.3.4. Důležité informace o oblasti

Od 1.2. do 15.6., pokud není jinak stanoveno informačními tabulemi nad skalami je zakázáno lezení v celé Hlavní oblasti - Střední část, Patro a částečně v Levá část od cesty č.19 do cesty č.33. z důvodu hnízdění výra velkého (Bubo bubo). Toto nařízení se bude každý rok aktualizovat podle jeho zahnízdění.

3.4. Výsledky a diskuse - hodnocení oblasti

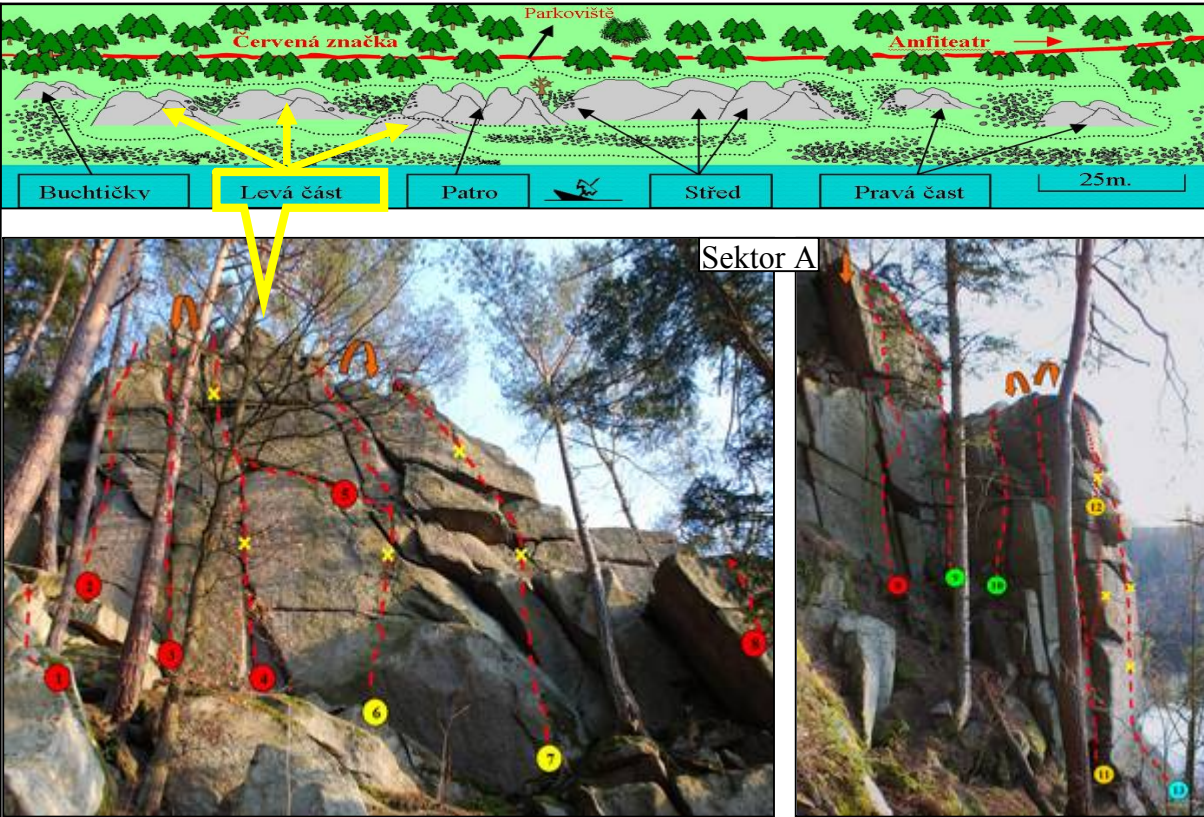
Tato část práce se zabývá grafickým zpracováním výsledků hodnocení všech lezeckých cest v oblasti s jejich popisem, včetně slaňovacích a fixních jisticích bodů, mapové zpracování přístupu k jednotlivým sektorům a stěnám v podobě horolezeckého průvodce.

3.4.1. Sektor Buchtičky

Obr.13 Lezecké cesty v sektoru Buchtičky s popisem a grafickým záznamem

3.4.2. HLAVNÍ OBLAST – Levá část (sektor A,B)

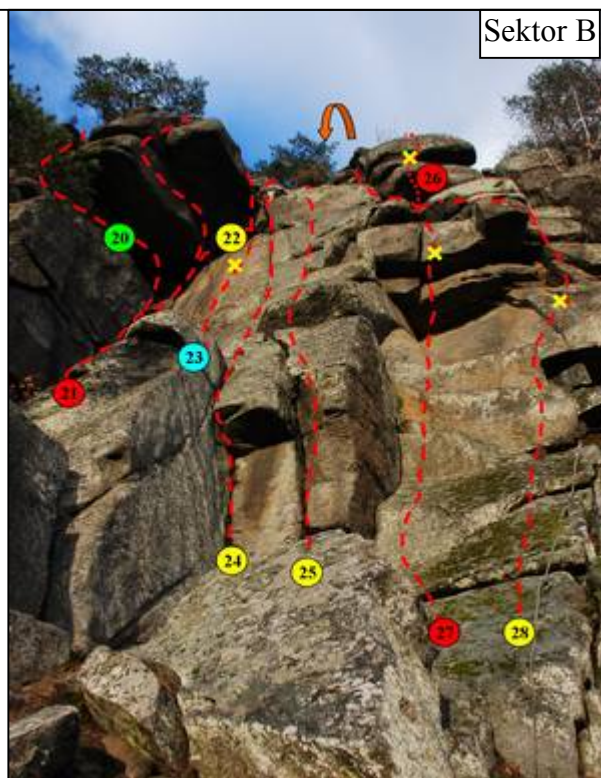
The figure consists of a top map and two photographs below it. The map shows a route network with red and yellow lines connecting points 1 through 13. Key features on the map include 'Cervená značka' (red line), 'Parkoviště' (parking area), 'Amfiteatr' (amphitheater), and a scale bar of 25m. The map is divided into sections: 'Buchtičky', 'Levá část' (highlighted in yellow), 'Patro', 'Střed', 'Pravá část', and '25m.'. Below the map are two photographs of the rock face in 'Sektor A', showing the routes marked with red and yellow lines and numbered circles.

<p>1 TAM TAM 🖐️🕊️ Sektor A IV+ 5m. V krátké stěnce ve svahu přes převisek a položenou plotnou na vrchol <i>L. Both, 2007</i></p> <p>2 MATURITNÍ SIESTA 🖐️😊 VII-8m. Při hraně na vrchol. <i>P. Altman, 2001</i></p> <p>3 Z HRUŠKY DOLU 😊😊 🖐️ VII-10m. Nejistěnou spárou na vrchol <i>J. Novák, 1998</i></p> <p>4 HUP NA ŠVESTKU 😊😊 VII-10m. Spárou přes dva nýty na vrchol . <i>V. Horník, 1998</i></p> <p>5 ZMRZLÉ PRACKY 😊😊 VII-12m. Začátek cestou "Stínová", přechod šikmo ubíhající sparou do cesty "Hup na švestku" <i>L.Both, P.Altman, J.Rohrich, O. Buček, 2008</i></p> <p>6 STÍNOVÁ 🕷️ VI-11m. Stěnou přes nýt a dvouspárou na vrchol. <i>F. Mezera, 1999</i></p> <p>7 PRVNÍ PARTA 😊 V+12m. <i>F.Mezera, 1999</i></p>	<p>8 LEZENÍM PROTI OBEZITĚ 🖐️ ... VI+8m. Vlevo od Kvákonoše, nástup levou spárou a v horní části středem stěny na vrchol <i>P. Altman, 2001</i></p> <p>9 KVÁKONOŠ 🖐️ IV+8m. Přimo bez použití koutu na vrchol. <i>M. Altman, 2001</i></p> <p>10 SESTUPOVKA 🖐️ II-4m. Přimo bez použití koutu na vrchol. <i>1998</i></p> <p>11 TŘÍ KRÁLOVÁ 😊🖐️ V+10m. Koutkem až na vrchol <i>M. Novotný, 1998</i></p> <p>12 TŘÍ KRÁLOVÁ var. V+10m. Nástup v koutové spáře, přestup do hrany a tou na vrchol. <i>J. Novák, 1998</i></p> <p>13 SVOBODOVA HRANA 😊 VII+12m. V pravé části levé stěny po hraně na vrchol <i>J. Svoboda, 2007</i></p>
---	---

Obr.14 Cesty v Hlavní oblasti levé části v sektoru „A“ s popisem a grafickým záznamem

Sektor A

Sektor B

13 SVOBODOVA HRANA ☺..... VII+
12m. V pravé části levé stěny po hraně na vrchol.
J. Svoboda, 2007

14 NAKULENÍ ☺☞ VII-
13m. Po hraně v levé části stěny a u nýtu přestup doprava a při hraně na vrchol.
F. Mezera, 1998

15 VYKULENÍ ☺☺☞ VII-
13m. Spárou mírně doprava do stěny a přes nýtu na vrchol.
F. Mezera, 1998

16 ALGENOVO NESMYSLY ☞ VII
13m. Stěnou přes nýtu přímo na vrchol.
O. Huml, 1999

17 DVOJSPÁRA ☞☞ IV-
13m. Položenou dvojspárou na vrchol.
M. Novotný, 1998

18 JÍTIN JEKOT ☞☞ III+
13m. Spárou v mírném koutě, přes nýt a stupně na vrchol.
B. Řepka, 1998

19 BOROVÁ HRANA ☞☞ IV+
13m. Po hraně mírně doprava na balkón a dále po členité hraně na vrchol.

Sektor B

20 LEVÉ „T“ ☞ IV+
10m. Koutem pod převis, do leva a na vrchol.
B. Řepka, 1998

21 KAPITÁN VELKÁ HUBA ☺☞ ... VII
13m. Koutem pod střešovité převis, spárou přes něj na vrchol.
J. Doudlebský, 99

22 PRAVÉ „T“ ☺☞ V+
11m. Koutem pod střešovité převis, pod ním doprava a na vrchol. *M. Novotný, 1998*

23 GOGO ŠOU ☞☺ (VII/VII+)
7m. Plotnou přímo přes nýt a okolo převisu na vrchol. *O.Svoboda, 2002*

24 NŮŽKOKLEŠTĚ ☞ V-
11m. Vlevo od Jerryho spárou a výlez společně s Pravým T. *?, 2001*

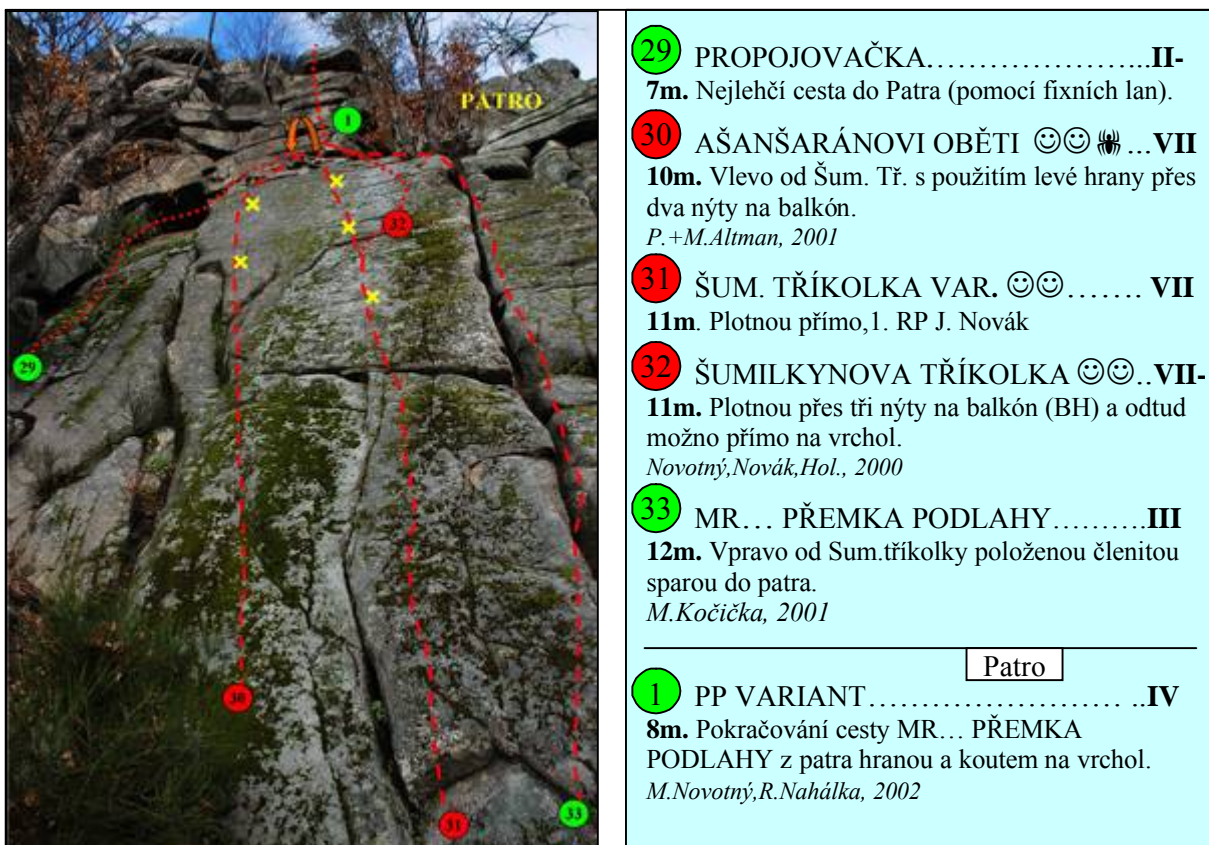
25 CHUDÁK JERRY ☞ VI-
12m. Mezi cestou Nůžkokleště a Zmoklá žába.
O. Svoboda, 2002

26 PŘEDOPERAČNÍ KŘEČE ☞☞ VII
14m. Cestou ZMOKLÁ ŽÁBA až pod vrcholový převis (nýt) a přes něj na vrchol.
P. Altman, 2002

27 ZMOKLÁ ŽÁBA ☞☺ VI
15m. Po koutových stupních pod převis s výraznou spárou (nýt) a zářezem na vrchol.
P.Holub, M. Novotný, 2001

28 MTM. V+
16m. Zprava okolo převisu do Zm. Žáby.
M. Novotný, P.Holub, 2001

Obr.15 Cesty v Hlavní oblasti levé části v sektoru „A i B“ s popisem a grafickým záznamem

Obr.16 Cesty v Hlavní oblasti levé části v sektoru „B“ s popisem a grafickým záznamem

Obr.17 Písecký horolezec v cestě Zmrzlé pracky VII- (UIAA)

3.4.3. Hlavní oblast – Patro

2 ČÍČA VARIANT.....IV-
12m. Vpravo od koutu s jeho použitím.
L. Zach, M. Korch, 2001

3 ČÍČA.....V
12m. Vpravo od koutu bez jeho použití.
L. Zach, M. Korch, 2001

4 JASNÁ SNAHAIV
13m. Plotnou s použitím koutu na vrchol.
P. Altman, 2003

5 MARNÁ SNAHA ☺.....VI
13m. Plotnou bez použití koutu přes skobu na vrchol.
P. Altman, 2003

6 JSEM MLADÝ MÁM SE DOBŘE.....IV-
13m. Vpravo od cesty Marná snaha, přepad do šikmo ubíhající spárky a přímo na vrchol.
M. Novotný, 2002

7 PALMOVKA ☺☺.....VII-
14m. Plotnou přes převísek a přímo na vrchol.
M. Altman, 2002

8 DUBOVÁ HRANA L2 🖐.....VI+
14m. Nástup u dubu a po hraně přímo na vrchol.
B. ŘEPKA, 1998

9 ZUZANA ☺☺ 🖐.....VII
15m. Pod převis a spárou až na vrchol.
J. Novák, 1998

10 BACHMAČ ☺☺.....VI+
16m. Ubíhající spárou přes nýty na vrchol.
F. Mezera, 1998

11 KRTKŮV SEN ☺ 🖐.....V+
18m. Koutovou zužující se párou na vrchol.
S. Hlaváč, M. Novotný, 1998

12 KRTKOVA EREKCE ☺☺ 🖐.....V+
19m. 7metrů koutem, traverz spárou doprava a rovně na vrchol.
J. Novák, 1998

13 E.T.C. J. Nováka ☺ ☠ 🖐.....VIII+
19m. Hladkou plotnou přes dva nýty na vrchol.
J. Novák, 1999

14 ŽIVOT NAD ŘEKOU ☺ 🖐.....VII-
20m. Nástup od kamene přímo plotnou k nýtu a bez použití pravé a levé spáry na vrchol.
P. Altman, 2000

15 PÍLA ☺ 🖐.....IV+
21m. Po stupních při hraně, pod vrcholem do levé spáry a na vrchol.
M. Altman 1998

16 PÍLA var. ☺ 🖐 ➔.....V-
23m. Po stupních při hraně, pod vrcholem přestup do pravé stěny (borhák) a na vrchol.
M. Altman, P. Altman, 1998

Obr.18 Cesty v Patře s popisem a grafickým záznamem

3.4.4. Hlavní oblast – Střední část

The map at the top shows the layout of the climbing area with routes 1-16 marked. A red line indicates the 'Cervená značka' (red line) and a green line indicates the 'Amfiteatr'. A yellow arrow points to the 'Střed' (middle) section. Below the map is a photograph of the rock face with routes 1-16 marked with colored circles and dashed red lines. The routes are numbered 1 through 16, with some routes having additional symbols like a hand or a smiley face.

Buchtíčky	Levá část	Patro	Střed	Pravá část	25m.
-----------	-----------	-------	-------	------------	------

1 DUBOVÁ HRANA L1 ☞VI
20m. Vlevo od Božské Emy k dubu
B. Řepka, 1998

2 MORÁLOVÁ ☞☞VII-
15m. Rozlámaným koutkem, přecházejícím
v úzkou spárku na balkon do patra.
J. Novák, 1998

3 MASALA BEA ☺VII-
35m. Vlevo od Schodů na balkon na polici, přes nýt
a dále do cesty Úžas úžasovič
M. Altman, 2002

4 SCHODY NA BALKON ☞IV+
10m. Po hraně přes stupně na balkon do Patra.
M. + P. Altman, 1998

5 ÚŽAS ÚŽASOVIČ ☺☺VII-
35m. Koutovou spárou (Div. srdce) a přímo rovně
bez použití hrany k Vrcholu blaha a jím na vrchol
M. Nedomlel, M. Horák, 2001

6 EXSUBOMEGINA ☺VII-
35m. (varianta Divokého srdce) Výrazným koutem
přestup do Tur. Šavle, v horní části šikmý traverz
přes sokolíky, dolez k cestě Vrchol Blaha
J. Svoboda, 2001

7 VRCHOL BLAHA ☞☞VI-
6m. Z balkónu přes dva nýty na vrchol
M. Altman, 1998

8 DIVOKÉ SRDCE ☺☞VII-
32m. Výrazným koutem do cesty Turecká šavle.
„první cesta v Jickovičích“
J. Novák, V. Horník, 1997

9 TURECKÁ ŠAVLE ☞V
30m. Velikým pravým koutem až k Vrcholu blaha.
M. Novotný, Machovec, 1998

10 RAMJANBE var. ☺☺☞VII+
20m. Po levé hraně pilíře na balkon,
J. Svoboda, 2007

11 RAMJAMBE ☺☺☞VII+
20m. Po výrazném, nýty odjištěném pilíři na
balkón, 1998 (1 RP V. Horník 99)
M. Altman, J. Svoboda

12 VELIKONOČNÍ ☺☞V
16m. V dolní části po hraně a dvojspárou vpravo od
Ramjambe na balkon (slačák).
M. Novotný, 2000

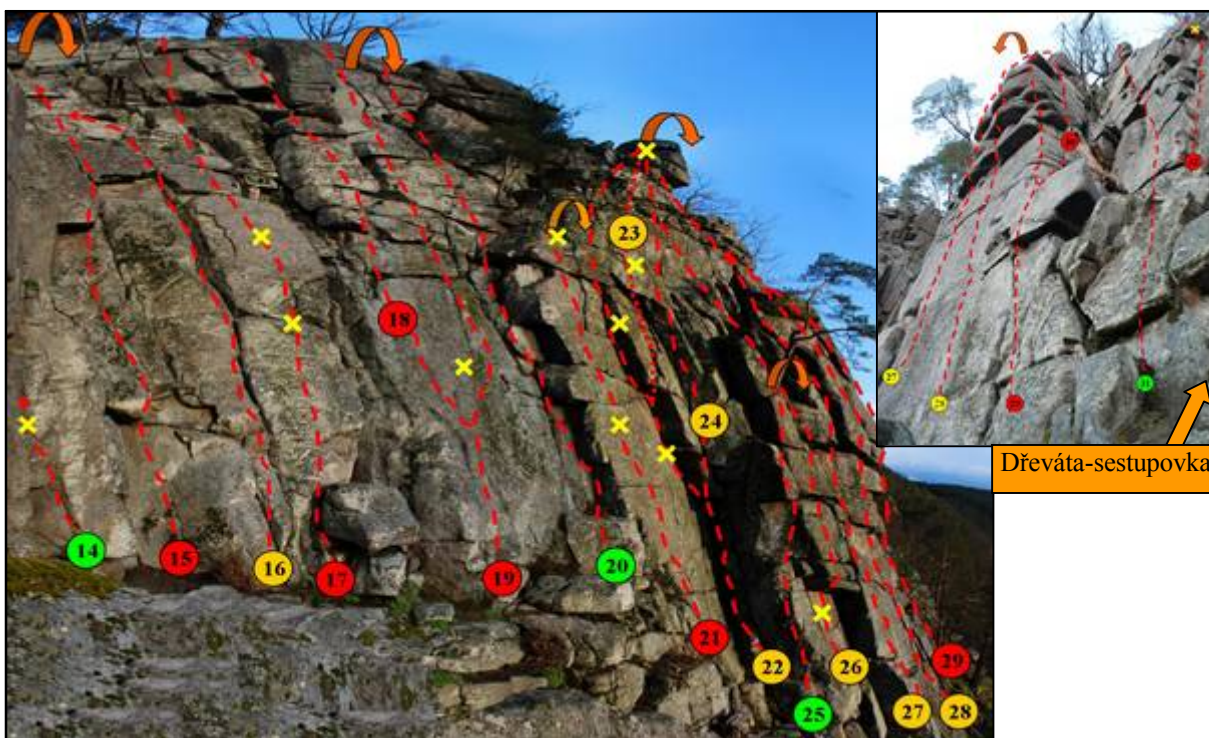
13 UMĚNÍ ŽÍT A MILOVAT ☺☞VII-
10m. Nástup cestou Když milenky pláčou, nebo
vpravo od vrcholu blaha. V levé stěně šikmo
ubíhající spárkou na vrchol.
M. Altman, 2000

14 KDYŽ MILENKY PLÁČOUV+
30m. Výrazným koutem (skoba) na vrchol.
M. Novotný, 1999

15 NÁVRAT ZTRAC. PŘÍTELE ☺VI
30m. Levou spárou přes odštěp, v horní části viz.
Něžná mrcha, nebo varianta rovně za IV
P. Altman, 1999

16 NĚŽNÁ MRCHA ☺☞VI
32m. Spárou na polici a odtud šikmo doleva a
spárou v kolmé stěnce přes převísek na vrchol
M. Altman, 1999

Obr.19 Cesty v Hlavní oblasti střední části s popisem a grafickým záznamem

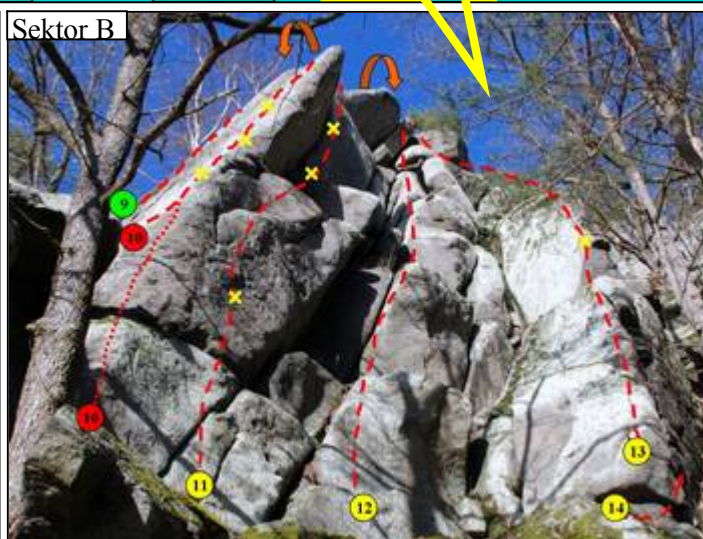
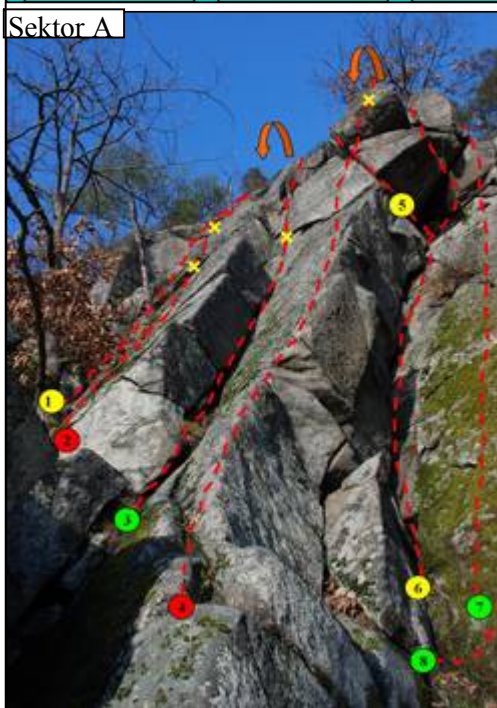
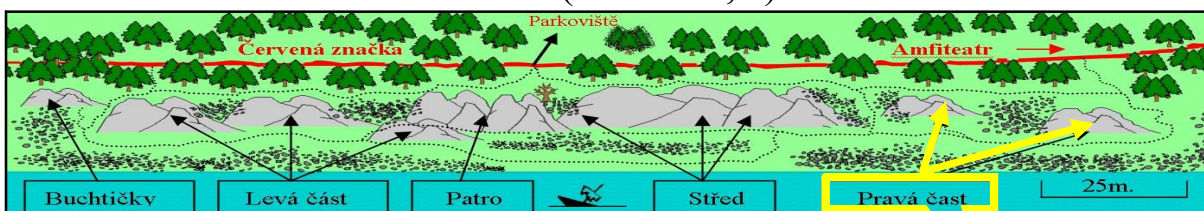

Dřeváta-sestupovka

- 15** NÁVRAT ZTRAC. PŘÍTELE ☺.....VI
30m. Levou spárou přes odštěp, v horní části viz. Něžná mrcha, nebo varianta rovně za IV
P. Altman, 1999
- 16** NĚŽNÁ MRCHA ☺ 🖐.....VI
32m. Spárou na polici a odtud šikmo do leva a spárou v kolmé stěnce přes převísek na vrchol
M. Altman, 1999
- 17** TRNITÁ ☺ 🖐.....VI
25m. Středem plotny přes smyčku a nýt na vrchol.
P. Altman, 1998
- 18** NAROVNANÝ PLATÝZ ☺ 🖐.....VI+
25m. Zleva okolo nýtu přes plotnu do komína zleva od věžičky. *M. Altman, 1998*
- 19** PLATÝZ ☺ 🖐.....VI+
25m. Přimo přes šedý nýt a stěnou na vrchol.
M. Altman, 1998
- 20** PŘEDNOST. ZAHRÁDKA.....III+
25m. Vpravo od Platýze koutky na vrchol.
M. Novotný, 2000
- 21** MUŠÍ OČI ☺☺.....VI+
15m. Přimo plotnou. *M. Dupák, 2001*
- 22** SRBOVÉ NA PLOTNĚ ☺.....V
25m. Plotnou u koutu na vrchol. *M. Horák, 1998*
- 23** KOSOVCÍ V KOUTĚ ☺☺.....V
25m. Koutem (nýt) přestup do pravé stěny a přes druhý nýt k červenému slaňáku.
M. Novotný, 1998
- 25** KNIFÁK.....IV
12m. Přes nýt a vlevo okolo převísku k borovici.
P. Altman, 1999
- 26** BLAFÁK.....IV+
12m. Přes nýt a převísek k borovici.
M. Altman, 1999
- 27** KAMENOLOM.....V
25m. V levé části stěny přímo na vrchol. 1998
- 28** LOMIKÁMEN ☺ 🖐.....V+
25m. Středovými spárami přes převísek a stupně k červenému slaňáku.
M. Altman, M. Nedomec, 1998
- 29** BARTÁK DO SENÁTU ☺☺ 🖐.....VI+
25m. Nad suchým stromem přímo po hraně.
V. Horník, 1999
- 30** ZACHOVALÁ 40 ☺ 🖐.....VI
16m. Ubíhající spárou na vrchol
V. Horník, 1998
- 31** MÁRA NA HRAD 🖐.....IV-
20m. Vlevo od dřeváty přes odštěp a po stupních na vrchol.
M. Novotný, M. Altman 1998
- 32** ZZ TOP 🖐☺.....VII-
10m. Stěnkou pod převísek (nýt) přes něj na vrchol
R. Klíma, M. Novotný, 2001

Obr.20 Cesty v Hlavní oblasti střední části s popisem a grafickým záznamem

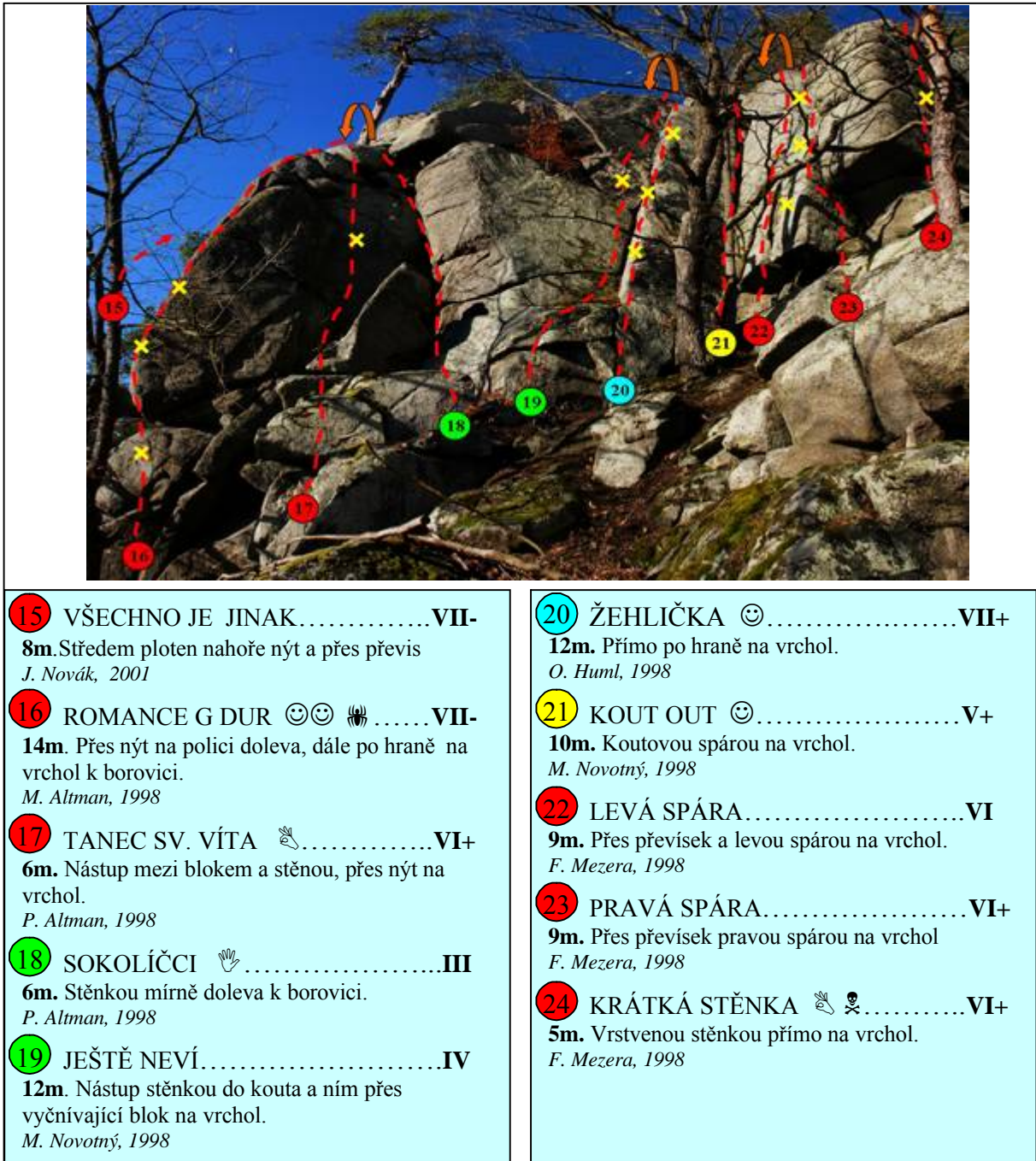
3.4.5. Hlavní oblast – Levá část (Sektor A,B)

- Sektor A**
- 1** CESTA OSAMĚLÝCH FEŠÁKŮ... **V-**
10m. Vlevo od cesty 3 zdvihy, spárkou k borovici, zleva spárkami a mělkým járkem ke slaňáku.
J. Šíma, D. Kovařík, M. Suchánková, H. Jesenský, 2.7.06
 - 2** TŘI ZDVIHY ☺☺☺..... **VI+**
10m. Přes kruh na polici a stěnkou na vrchol.
B. Řepka, 1998
 - 3** PŘES NOS..... **IV**
12m. Vlevo od Ukazováčku, spárou přes vklíněný kámen na vrchol.
M. Novotný, 1998
 - 4** UKAZOVÁČEK ☺☺☺..... **VII-**
13m. Nástup po hraně, dále spárou pod převis přes něj (nýt) na vrchol.
B. Řepka, 1998
 - 5** HONZŮV KOUT ☺..... **V**
13m. V levé části plotny pod převis, přestup do levé stěny a spárou na vrchol.
J. Novák, 1998
 - 6** KOTOVÁ MECHOVÁ PLOTNA..... **V+**
13m. Plotnou do koutu, odtud vlevo nad převis a dalším koutem ke stromu.
B. Řepka, 1998

- 7** PŘÍMÁ MECHOVÁ PLOTNA..... **IV-**
13m. Plotnou a poté pravým koutem
M. Novotný, 1998
 - 8** DUNIVÁ HRANA ☺☺☺..... **III+**
15m. V horní části přes skobu.
V+S. Hlaváč, 1999
-
- Sektor B**
- 9** OS BOS..... **IV-**
F. Mezera, 1998
 - 10** JDOU PO MĚ JDOU ☺☺..... **VII**
8m. Z police přes tři žluté nýty na další polici
F. Mezera, 1998
 - 11** V VÝLEZ ☺..... **VI-**
15m. Nástup stěnkou přes nýt do kouta, odtamtud přes stupně a výlez koutovou spárou na polici.
F. Mezera, 1998
 - 12** MÍLOVÁ ☺..... **IV+**
M. Machovec, 1998
 - 13** HRANA..... **V+**
14m. Po výrazné hraně přes nýty na polici.
F. Mezera, 1998
 - 14** KVAK ☺..... **V-**
6m. Samostatný blok asi 5m. od hlavní stěny.
F. Mezera, 1998

Obr.21 Cesty v Hlavní oblasti levé části sektoru „A i B“ s popisem a grafickým záznamem

Obr.22 Cesty v Hlavní oblasti levé části sektoru „B“ s popisem a grafickým záznamem

Obr.23 Píseční horolezci na Jickovických skalách v Hlavní oblasti.

3.4.6. Příbramský sektor - Brčoun

Příbramský

1 PŘÍTEL V+/VI-
18m. Začátek za hranou a po stupních na vrchol.
P. Obst, 1998

2 ČTVRTÁ KARTA VIII
17m. *P+M. Obst, 1998*

3 MUŽ NA KONCI SVĚTA ☺ VII+
17m. Spárkou do koutku, přes převis a mírně doleva na vrchol.
P. Obst, 1998

4 ROZVODOVÉ ŘÍZENÍ 'Y' ☹ IX-
12m. *P. Obst, 2000*

5 SVATEBNÍ OZNÁMENÍ ☺ VIII-
12m. Spárkou přes odštěp na vrchol.
P. Obst, 1998

6 D.N.A ☺ VIII
11m. *P. Obst, 1999*

7 HUBA BUBA VI+
11m. *F. Mezera, 1998*

8 KOMINÍK ☺☺ ☹ VII-
10m. *P. Obst, 1998*

9 ROZUM V HRSTI VIII-
8m. *P. Obst, 1998*

Brčoun

10 ABLOLUTNÍ NESMYSL VII
8m. *P. Obst, 1999*

Brčoun

11 PRO NÁLADY ZLEPŠENÍ III
4m. *F. Mezera, Šolarová, 1999*

12 NOVÁ ÉRA V
5m. *M. Obst, G. Smolová, 1999*

13 TUTI HAPALAJNEN VIII
5m. *P. Obst, 1998*

14 BRUDRA PROFESOREM VI+
5m. *P+M. Obst, 1999*

Obr.24 Cesty v Příbramském sektoru a na Brčounu s popisem a grafickým záznamem

3.4.7. Amfiteatr

Amfiteatr

Příbramský Brčoun 60m. Amfiteatr Sloní zadek Jelení bok

1 OTEC A SYN **V**
22m. Přes žlutou skobu a šikmo doprava na vrchol.
S. Hlaváč, 1998

2 HRA NA ALGENU **VII**
20m. Spárkou přes nos a po stupních na vrchol.
P. Obst, 1999

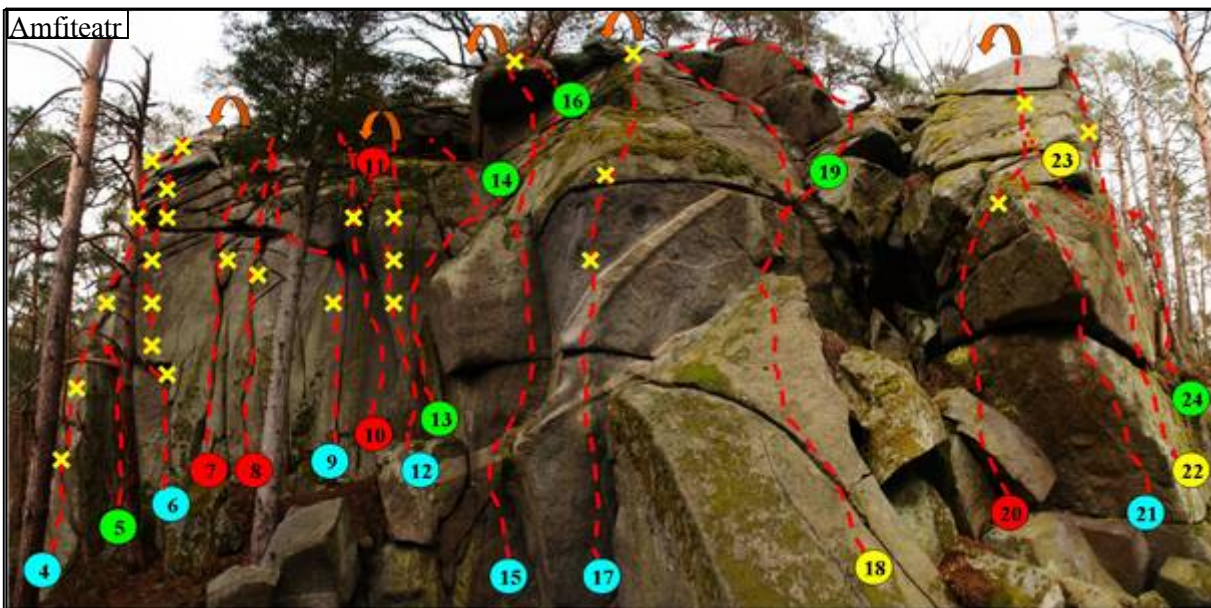
3 GRETZKEHO SLZY **VI+**
20m. Výrazným koutem přes nýty a stupně na vrchol.
M. Novotný, 1998

4 HLINKOVA HRANA **VII+**
20m. Nástup z čela pilíře, jím na hranu a vrchol.
P. Obst, 1999

5 PŘES BRÁNU **IV**
20m. Komínem pod převis, vlevo do cesty Gretzkeho slzy a na vrchol.
M. Novotný, 1998

Obr.25 Cesty v Amfiteátru s popisem a grafickým záznamem a pisecký horolezec v cestě Pozice nejistá obtížnosti VIII UIAA.

Amfiteatr

<p>6 POZICE NEJISTÁ ☞☞ VIII
 18m. Koutem přes převisek plotnou na vrchol.
 <i>O. Huml, 1999</i></p> <p>7 SOLFERINO ☺☺ VI
 13m. Spárou přes nýt k borovici, nebo na vrchol.
 <i>J. Novák, 1997</i></p> <p>8 NAGÁNO ☺☺ VII-
 13m. Spárou 1m. od cesty Solferino.
 <i>V. Horník, 1998</i></p> <p>9 DOMINÁTOR ☺☞☞ VII+
 15m. Vertikální spárou (nýt) do horizontální (ubíhající do leva), poté na vrchol.
 <i>V. Horník, 1998</i></p> <p>10 ŽEMLOVKA var. VII
 15m. Koutovou spárou pod převis (nýt) a přímo přes něj.
 <i>O. Svoboda, 2000</i></p> <p>11 ŽEMLOVKA ☺☺☞ VII-
 15m. Koutovou spárou pod převis a do prava na vrchol.
 <i>J. Novák, 1998</i></p> <p>12 AQAPARK ☞ VIII-
 15m. Vlevo od tobogánu přes tři boráky na vrchol.
 <i>R. Blahník, 1999</i></p> <p>13 TOBOGÁN ☺ IV+
 15m. Do položeného koutu a jím na vrchol.
 <i>F. Mezera, 1998</i></p> <p>14 MECHOVÉ SCHODY ☞ III
 14m. Vpravo od tobogánu spárou (vklíněný kamen), dále přes stupně - viz. Únik koutem.
 <i>B. Altman, 1998</i></p> <p>15 ZTRACENÉ NADĚJE ☞ VIII-
 16m. Koutovou spárou a přes stupně pod převis a přes něj na vrchol.
 <i>M. Altman, M. Nedomelel 1998</i></p> | <p>16 ÚNIK KOUTEM VI
 16m. Koutovou spárou přes stupně vpravo od převisu.
 <i>M. Altman, M. Nedomelel, 1998</i></p> <p>17 KORUNKOVÁ ☞ VII+
 14m. Nástup v široké koutové spáře, po hraně přes dva nýty do položené plotny a tou na vrchol.
 <i>R. Blahník, 1999</i></p> <p>18 NOHY JAKO KONVE ☺ V
 14m. Výraznou položenou plotýnkou, pak nahoru koutem pomocí spárek k borháku korunky.
 <i>L. Both, P. Holub, 20.7.06</i></p> <p>19 PŘÁTELÉ – KAMARÁDI IV+
 14m. Výraznou položenou plotýnkou, pak výše doprava do komína a zprava při hraně na vrchol
 <i>L. Both, 20.7.06</i></p> <p>20 TIVOLI ☺☞☞ VII-
 10m. Nástup ve stráni (u šipky), přepad do prava na stupeň a stěnkou na vrchol
 <i>M. Altman, 1998</i></p> <p>21 TIVOLI HRANA VII+
 10m. Převislou hranou do cesty Tivoli.
 <i>M. Nedomelel, 1999</i></p> <p>22 NEDĚLNÍ POHODA ☺ V
 10m. Přimo stěnou přes nýt na vrchol.
 <i>M. Altman, 1998</i></p> <p>23 NEDĚLNÍ POHODA VAR. V+
 10m. Nástup viz. Nedělní poh., uprostřed přestup přes hranu do levé plotny
 <i>M. Altman, 1998</i></p> <p>24 MLAĐOCHOVKA ☞ IV-
 9m. Stěnou na polici a odtud vlevo na vrchol
 <i>P. Altman, 1998</i></p> |
|---|--|

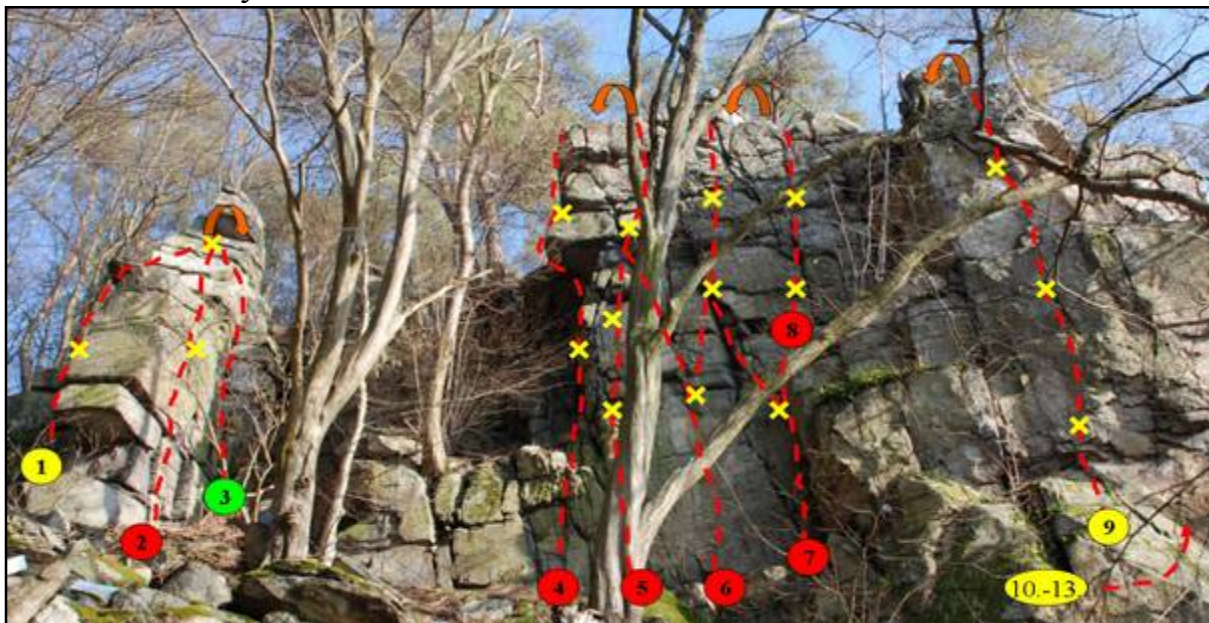
Obr.26 Cesty v Amfiteatru s popisem a grafickým záznamem

3.4.8. Sloní zadek – Jelení bok

<p>1 ATOMOVÝ ZÁKON..... VII 7m. P. Obst, 1999</p> <p>2 VELKÝ TŘESK..... VI+ 7m. P. Obst, 1999</p> <p>3 THE HELTER SKELTER IX- 8m. Stropovou spárou (vklíněc) J. Doudlebský, 1999</p> <p>4 MÁT. HIJ. SUR. STRÁK. VIII- 8m. J. Doudlebský, 1999</p> <p>5 DVĚ MILIARDY ROZPUŠTĚN..... V+ 8m. J. Doudlebský, 1999</p> <hr/> <p style="text-align: center; border: 1px solid black; padding: 2px;">Cesty 6.-13. jsou nad vodou a jsou po většinu roku zatopeny.</p> <p>TEREZKA..... V R. Nahálka, 8.11.03</p> <p>VODNÁŘ..... VI- J. Novák, R. Nahálka, 8.11.03</p> <p>ONA DOŇA..... V P. Holub, M. Novotný, 8.11.03</p>	<p>ON DOŇ..... II M. Novotný, P. Holub, 8.11.03</p> <p>MELOUN ZA KAMNAMA..... IV R. Nahálka, 17.11.03</p> <p>BARBAR BUSH..... VII J. Novák, 17.11.03</p> <p>SKŘIVÁNEK Z OLDŘICHOVA..... V+ V. Horník, J. Novák, 17.11.03</p> <p>SAMETOVÁ..... V P. Holub, M. Novotný, R. Nahálka, 17.11.03</p> <hr/> <p style="text-align: center;">Jelení bok</p> <p>1 BABA..... VI+ 7m. Přes tři nýty ke slaňáku. P. Obst, G. Smolová, 2001</p> <p>2 TAK DÍK..... VII 7m. Přes dva nýty ke slaňáku P+M. Obst, 2001</p> <p>3 AIKIDO..... VIII 7m. Koutem pod převis k bh. a přes něj (kůži drásající trhlínkou) na vrchol ke slaňáku P. Obst, 2001</p> <p>4 TEP..... VII 7m. Stěnkou přes nýt do koutku a ke slaňáku P. Obst, 2001</p> <p>5 UFO..... VI 7m. P. Obst, 2001</p>
---	---

Obr.27 Cesty na sloním zadku a Jelením boku popisem a grafickým záznamem

3.4.9. Varta – vyhlídka na Zvíkov

- 1** ZELENÁ KUŽELKA.....V-
9m. Na věžičce jako cesta č.1 , po hraně přes skobu a položenou plotnou ke slaňáku.
Both,Novotný,Cimický, 2000
- 2** BERNARD ☺.....VI
9m. Cesta na věžičce, stěnou přes nýt doleva na polici a odtud pod převis (slaňák).
Tolarová,Lhotka,Mezera, 1999
- 3** PAMPELIŠKA.....III
9m. Koutem, v horní části šikmý traverz doleva.
Procházková ,Kostohryzová, 2000
- 4** REVMATICKÁ ☺ ☿.....VI+
14m. V levo za rohem přes převis na vrchol.
Tolarová,Lhotka,Mezera, 1999
- 5** P&P.....VI
14m. U hrany mírně doprava přes dva nýty .
Tolarová,Lhotka,Mezera, 1999
- 6** BUĎ A NEBO ☺ ☿.....VII
14m. Uprostřed stěny přes nýt a odtud buď doprava nebo doleva na vrchol.
Tolarová,Lhotka,Mezera
- 7** HLADKÁ ☿.....VII-
14m. Nastup v koutě k nýtu a odtud doleva přes hladkou stěnu a dva nýty na vrchol.
Tolarová,Lhotka,Mezera, 1999
- 8** FEKÁLKA.....VI
14m. Nastup jako cesta Hladká, ale uhýbá doprava.
Tolarová,Lhotka,Mezera, 1999
- 9** BIJTE CHATAŘE ☺ ☺.....VI+
17m. Cesta v pravé části stěny, přímo přes tři nýty.
Tolarová,Lhotka,Mezera, 1999

Následující cesty jsou 15 m. od cesty č.9

- 10) ČISTÁ SPÁRA.....IV
přes nýt a spárou na vrchol
Novotný,Both,Cimický
- 11) I MUŽI MAJÍ SVÉ DNY.....V-
- širokým ubíhajícím koutem na vrchol
Both,Novotný,Cimický,00
- 12) ZLATÝ ŽELEZNÝ.....VI-
- po pilíři přes nýt na vrchol
M.Novotný. P.Holub,2000
- 13) P.A.D.A.M.....V-
- cesta se nachází asi 20m. od cesty č.12
M.Novotný, L.Both

Obr.28 Cesty na Vartě s popisem a grafickým záznamem a cesta Ramjambe VII+ UIAA.

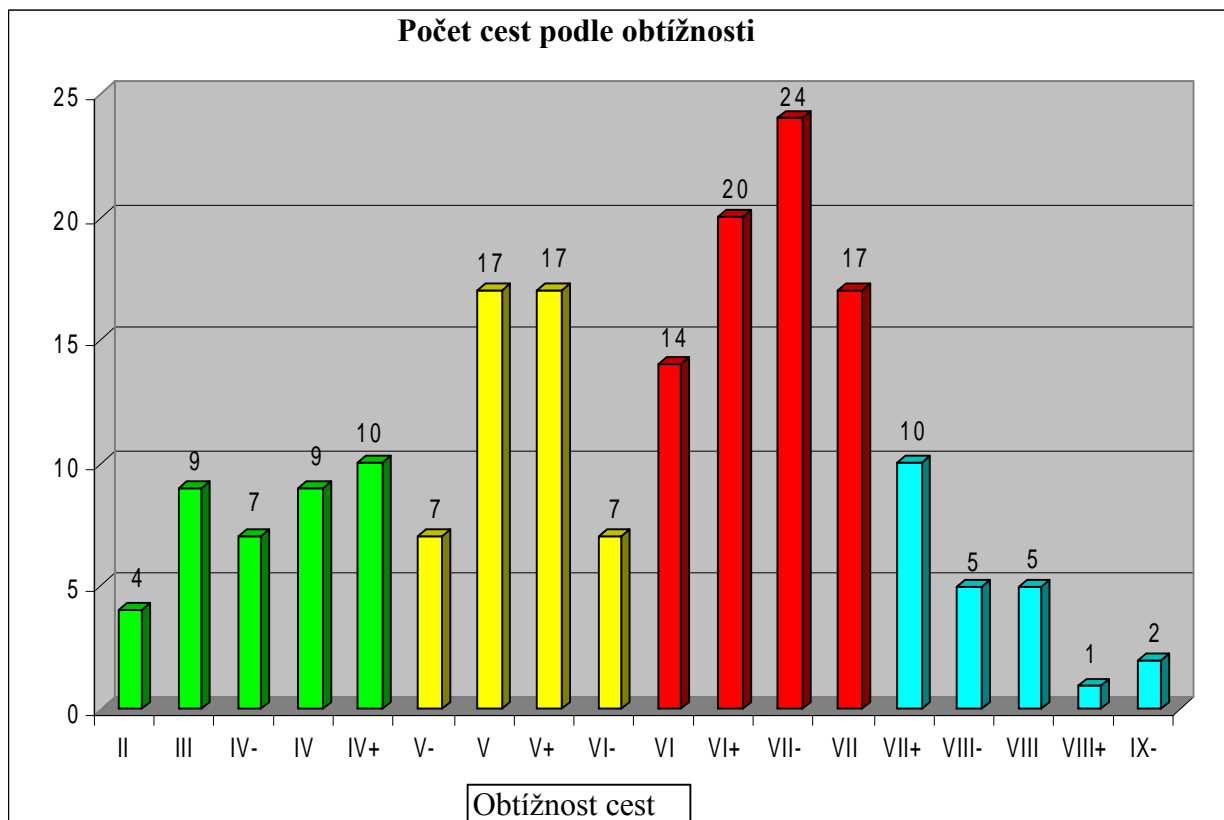
3.5. Přehled cest a jejich obtížností

V následující tabulce je souhrnný přehled počtu cest v jednotlivých sektorech a jejich obtížnost. Podle tohoto přehledu si může každý udělat úsudek jaký sektor mu bude podle jeho možností vyhovovat nejlépe a kde bude schopen vylézt co největší počet cest v jeho obtížnostním limitu. Stejným způsobem jako v popisu cest jsou v tabulce barvami označeny obtížnosti cest.

Tabulka 3 Přehled cest a jejich obtížností v jednotlivých sektorech oblasti.

Hod.	Hlavní oblast					Brčoun	Amfiteátr	Jelení Sloní	Varta
	Buchtíčky	Levá	Patro	Střed	Pravá	Příbramský			
II	1	2						1	
III	1	2		1	2	1	1		1
IV-		1	2	1	2		1		
IV			2	2	2		1	1	1
IV+		4	1	2	1		2		
V-		1	1		2				3
V	3		1	5	1	1	3	3	
V+	2	5	2	2	3		1	2	
VI-		2		1	1	1		1	1
VI		1	1	5	1		2	1	3
VI+	2	1	2	4	4	2	1	2	2
VII-	1	6	2	7	3	1	3		1
VII	1	6	1		1	1	2	4	1
VII+		2		2	1	1	4		
VIII-						2	2	1	
VIII						3	1	1	
VIII+			1						
IX-						1		1	
Cel.	11	33	16	32	24	14	24	18	13
Celkem cest									
185									

V následujícím grafu je celkový přehled cest v oblasti podle obtížnosti. Z grafu je patrné, že největší procento cest je ve střední a středně těžké hranici, v které se pohybuje nejvíce lezců.

Obr.29 Přehled počtu cest v oblasti podle obtížnosti

4. Závěr

Tato bakalářská práce představuje ucelené grafické zpracování lezeckých cest v jihočeské oblasti, včetně historie, přístupu a popisu okolí v podobě připravené pro využití na horolezeckého průvodce.

Doufám, že díky použitým metodám fotodokumentace, přesným nákresům v nich, mapám a podrobnému odbornému hodnocení pomocí mezinárodní klasifikační stupnice UIAA s popisem lezeckých výstupů, umožní lidem dobrou orientaci v příjezdu a přístupu ke skalám a správné a vhodné vybrání horolezeckého výstupu, sestupu, popřípadě i slanění, nebo jistícího stanoviště.

Hodnotící tým pracoval podle požadavků a v hodnocení nenastaly žádné větší problémy, které by mohly celé hodnocení s kladným výsledkem ovlivnit. Problém nastal pouze u 18 cest, u kterých nebyly řádné výsledky. 10 cest hodnotící tým nestačil v daném období vylézt a 8 cest tým nebyl schopen přelézt z důvodu těžké obtížnosti výstupu. Tyto nezjištěné hodnoty byly získány od jiných horolezců, kteří tyto cesty už lezli. Vyhodnocení a zmapování všech cest ukázalo, že v oblasti jsou 4 cesty obtížnosti II(+/-), 9 cest v obtížnosti III(+/-), 26 cest v obtížnosti IV(+/-), 41 cest v obtížnosti V(+/-), 41 cest v obtížnosti VI(+/-), 51 cest v obtížnosti VII(+/-), 11 cest v obtížnosti VIII(+/-) a 2 cesty v obtížnosti IX(+/-). Z toho plyne, že tato oblast je vhodná pro všechny výkonnostní kategorie lezců, nejvíce však pro lezce okolo 5. až 7. obtížnostního stupně, a to především ve spárovém a plotnovém lezení, které v oblasti převládá. Dále je také vhodná pro ty kteří se potřebují naučit používat přídavné jistící pomůcky a to především friendly a všechny druhy vklíněnců a čoků. Z důvodu menšího počtu osazeného fixního jištění, větší expozice, občas zvětralé skále a horšího přístupu k jednotlivým sektorům a lezeckým liniím, není vhodná pro úplné začátečníky.

Předpokládám, že všechny zpracované údaje plynoucí z hodnocení oblasti budou dále využity a zpracovány do podoby knižního horolezeckého průvodce. Budou k dispozici v regionálních informačních centrech a v horolezeckých a knižních obchodech a tím pádem poslouží k regionálnímu rozvoji, ať už po stránce sportovní či cestovního ruchu. Dále by bylo vhodné tyto údaje poskytnout horolezeckému oddílu v Písku, který by je použil k interním potřebám a Českému horolezeckému svazu, který by je mohl využít a přidat ke kompletnímu informačnímu online systému všech skalních oblastí v České republice a poskytnout všem zájemcům o tuto oblast ucelené informace.

5. Referenční seznam pramenů a literatury

- 1) Čáka, J. (2002). *Zmizelá Vltava*. Praha: Paseka
- 2) Dieška, I. & Šírl, V. (1989). *Horolezectví zblízka*. Praha: Olympia, 444 s.
- 3) Frank T. & Kublák T. et al. (2007). *Horolezecká abeceda*. Praha: Epoque, 696 s.
- 4) Fromel, K. (2002). *Kompendum psaní a publikování v kinantropologii*. Olomouc: UP.
- 5) Glowacz, S. & Pohl, W. (1999). *Volné lezení*. České Budějovice: KOPP, 128 s.
- 6) Graggs, Ch. (2001). *A rock climbing guide book of the Peak Distrikt*. Sheffield: RockFax Ltd.
- 7) Janák, D. (2002). Quo vadis, lezení? *Montana*, 12(3), 19
- 8) Mapa KČT č.39 Střední Povltaví – Zvíkov a Orlík 1:50 000
- 9) Petráň, Z. & Kořátko, Z. (2007) *Prachovské skály*. Praha: Kiwi
- 10) Procházka, V. et al. (1990). *Horolezectví*. Praha: Olympia, 248 s
- 11) Rittichová, J. (2005). *Vliv výuky horolezectví v rámci pohybových aktivit studentů na jejich specifickou lezeckou výkonnost*. Brno:FSPS MU, 50s
- 12) Zak, H. (1996) *Rock Stars*. Vsetín: Trango Publishers s.r.o, 214 s
- 13) *Základy bezpečného lezení*. (2006). Praha: Hudy Sport

Internet:

- 14) <http://www.climbingschool.cz>
- 15) <http://cs.wikipedia.org/wiki/Stupnice>
- 16) <http://www.horosvaz.cz>
- 17) <http://www.mapy.cz>
- 18) <http://sakal.stredozem.cz>
- 19) <http://www.tendon.cz>